

Sikoly

A Sikoly 2004. december 18-án bemutatott első számában azt írtam, hogy a folyóirat „szerény próbálkozás az egymagukban sikongók elefántcsonttornyainak a lerombolására”, és „már a kiindulópontban elzárkózik attól, hogy világot váltson, de ettől függetlenül megváltoztathatja azokat, akik készek együtt sikoltozni velem/velünk”.

Azóta eltelt több mint tizenkét év.

A világot valóban nem váltottuk meg, néhány elefántcsonttornyot azonban kétségtelenül leromboltunk. Közben együtt fejlődtünk, közösen vallottuk, hogy egyszerre vagyunk helyiek és globálisak, nemzetiek és regionálisak, és a magunk módján igyekeztünk hozzájárulni a pluralista szellemi közeg kialakulásához szűkebb pátriánkban.

Megtanultuk, hogy a kultúra önmaga lényegéből eredően csakis nyitott lehet: nem engedi magát kalodába csukatni, nem ismeri a bezártság fogalmát, folyvást kitörni vágyik, szárnyalni akar – határok és korlátok nélkül; hiszen csak abban az esetben jöhet létre pezsgő irodalmi és kulturális élet egy közösségen belül, akkor nyílnak valódi távlatok és kibontakozási lehetőségek, amikor átjárás van és párbeszéd folyik a műhelyek között.

A kulturális élet állapota ugyanis a társadalom tükré.

A kultúra reagál múltra, jelenre, lehetséges jövőképet tár föl. Válaszok után kutatva kérdéseket fogalmaz meg létről, elmúlásról, korról, társadalmi helyzetről, emberi természetéről. Nem az élet kiegészítője, hanem az élet maga. S az élet részeként változatos, viszolyog mindenféle egyneműsítésre irányuló szándéktól.

A kultúra befogadó.

Elfogadja a másikat és a más milyent, legyen szó kísérleti zenéről, alternatív színházról, slam poetryről, képregényről, radikális képzőművészeti akcióról vagy szubkulturális jellegű performance-ról. Nyitottságával önmagát gyarapítja. S ugyanezt teszi a más kulturális közegekből érkező művek befogadásával is. A más nyelven íródott művek lefordítása anyanyelvünkre nem az adott nyelv kultúráját, hanem csakis a magyar kultúrát gazdagítja.

Mi is fordítottunk. A tizenkét év alatt húsz-egynéhány fordító közel hetven szerző művét ültette át angol, német, spanyol, szerb, horvát, szlovák, román, holland, svéd nyelvről magyarra. És a negyvennyolc lapszámban mintegy háromszáz magyar szerző verse, prózája, drámája, esszéje, kritikája, tanulmánya vagy jegyzete jelent meg. Fiatal tehetségeknek adtunk lehetőséget a kibontakozásra. 4400 oldalon harmincöt vajdasági képzőművészt és fotóst mutattunk be. Képregényeket közöltünk. Filmekről, zenészekről, színházi előadásokról írtunk. Számos műhelymunkát szerveztünk. Lendület, több ezer e-mail, ki tudja, mennyi pályázati űrlap, sok-sok beszélgetés, olykor egy kis vita, csüggedés, majd újbóli lelkesedés – tizenkét év mérlege.

Sikoly a Napúton.

Sándor Zoltán, a Sikoly főszerkesztője

Bánki Éva

A becsehelyi Horváth Laci

A szerelemre készülni kell, mindent megtudni róla, várni rá, így gondoltam tizenkét évesen. *Mind* így gondoltuk tizenkét-tizenhárom évesen, a lakótelep pingpongasztalánál beszéltek meg, hogy ki mit tud, ki hol tart, hogy mennyire van előre, vagy sajnálatos módon lemaradva. Szexuális ismereteinket a Magyar Ifjúság orvosi rovatából és Weörös Sándor *Psyché*jéből szereztük, a *Psyché* akkoriban lett közismert, éppen filmet forgattak belőle, de mi csak azért olvastuk, hogy valami új „kiderüljön” belőle.

De mi is volt az a felkavaró „valami”, amit annyira tudni akartunk? Ami izgalmasabb annál, hogy apró ebihalak megtámadnak egy mozdulatlan húsgombócot, amit a „*Hogy születik a gyerek?*” kiadványban petesejtnek hívják. A húsgombócos magyarázatnak, az anyáink által büszkén, előreszegezett állal kimondott „házasélet” szónak semmi köze nem volt a háttartalan és szégyenletes izgalomhoz, amit akkor éreztünk, ha egy fiú a lakótelepi pingpongasztal mellett ránk mosolygott.

Ezért szerettük annyira a *Psychét*. A felét se értettük a „leírásoknak”, de az archaikus nyelv, a homályos költői szavak, a távolság a mi életünkől megerősítette, hogy felkavaró, titkos és nagyon is helytelen, amit mi akarunk. Mintha egy elbűvölő démon üzenne mindannyiunknak.

Nem húsgombócok akartunk lenni.

Nem, nem, nem, nem.

Kalandornők.

Persze hosszú volt az út odáig. Egyik barátnőmet összetévesztették

a pesti vonaton egy bizonyos Cilivel, és azt mondták neki, ha ennyit mosolyog, színésznő lesz. Egy másiknak azt jósolták, ha nem vigyáz, ha ennyit teszi-veszi magát, igazi szexbomba lesz, és elviszik Olaszországba.

Bomba-bomba-bomba. Vajon ennyivel jobb bombának lenni, mint ebihalak közt lapító húsgombócnak?

Nem számít. Nekem senki sem jóslgatott ennyire izgalmas és veszedelmes dolgokat.

Kitalált barátaink voltak, akikkel nyaraláskor, véletlenül, a vonaton vagy csak „titokban” találkoztunk. Ezekon a titkos találkozásokon keveredtek össze Lónyay Erzsébet, a Kazinczy-szalonn és a nyolcvanas évek elején egyetemre járó lányok (nővérek, ismerősök) meglehetősen „ebihalas” tapasztalatai.

Nekem is volt egy *titkos*, azaz kitalált barátom. Egy Becsehelyen élő, Horváth László nevű fiú nevében leveleket írtam magamnak. A többiektől eltérően, a „titkoszatosság” körülményeit elég alaposan átgondoltam: Becsehely elég messze van Nagykanizsától, telefon csak keveseknek jutott, úgyhogy hihetőnek tűnt, hogy valaki levelezni kénytelen a városi barátnőjével. De a leveleit kénytelen – nem lévén Becsehelyen postahivatal – a városon „átutazóban”, a mi postánkon feladni. A Horváth Laci név meg eléggé közismert.

A leveleket bal kézzel írtam, mert egy német–svéd koprodukcióban készült tévésorozatban bal kézzel írt zsaroló levelekkel vezetett félre pár svéd bankárt egy hosszú szőke hajjú, kék szemű kalandornő.

És a jutalom nem maradt el. A harmadik elküldött levél után megállt Illés bácsi, a postás a pingpongasztalunknál, és teljesen természetes hangon megszólított: – Na, megint írt a Laci! Itt van, olvasd el!

Ez a becsehelyi Laci volt életem első kitalált hőse. A hűledező barátnőknek persze el kellett magyaráznom, hogy milyen életkörülmények gátolják ezt a „csendes és visszafogott fiút” abban, hogy a pingpongasztalunk környékén felbukkanjon. Fel kellett olvasnom a leveleiből, beszámolnom a nagymamájáról, a tanulmányairól, elmagyaráznom, hogy miért ábrándult ki a Boney M.-ből, hogy miért szerette meg David Bowie-t. Egy sorsot kellett a bal kézzel írt levelekben megte-remteni, apát-anyát, kutyát, iskolát, jó és rossz rokonokat, nyaralásokat és karácsonyokat, éjjeleket és nappalokat. A Becsehelyen élő Horváth Laci ugyanolyan hazugság volt, mint a „találkoztam egy olasszal a vonaton, aki megmondta, hogy mekkora szexbomba vagyok”-típusú történetek, csak átgondoltabb és fantáziadúsabb. A végén azért hagytam abba, mert szégyelltem, hogy mindenki elhiszi.

És mert szégyelltem, hogy én magam is mennyire védtelen vagyok. Mert hiszen egy másik városban élő ismeretlen rólam is hazudozhat bármit. Szülőket, nagyszülőket, éjjeleket és nappalokat. Kitalálhat engem, és én semmit sem tehetek.

A „Horváth Laci-titok” egy másik, még ijesztőbb titokkal is szembesített. Első szerelmemnek hiába próbáltam felkavaróan izgalmas, de mégiscsak valóságosnak látszó sorsot kitalálni, rá kellett ébrednem, a mi világunkban ilyenek nincsenek. Járjon ez a Laci Zalaegerszegen középiskolába,

és készüljön elektromérnöknek? Vagy tanuljon Veszprémbe, hogy a végén vegyészmérnök legyen? Vagy legyen úrigyerek, járjon Pannonhalmára, és készüljön régésznek? Nem olyan izgalmas egyik sem. Nem elég wesselényis, nem elég nárciszos. Nem méltó a legelső szerelemhez.

A mi világunkban, a nyolcvanas évek elején, a magyar–jugoszláv határszélen nincsenek sorsok. A „Horváth Laci-titkot” színezgetve jöttem rá, hogy az öregek megjegyzései – a rendszer meg fog bukni, ahogy már megbukott Ferenc Jóskaé, a Horthyé is – valami egészen konkrét dologra is jelenthetnek: hogy az én legelső szerelmemnek, Horváth Lacinak sorsa lehet. Elutazhat Párizsba, festőnek tanulhat. Elmehet Amerikába, felszabadíthatja az indiánokat. Vagy esetleg bankár lesz, akit hosszú hajú, szőke kalandornők kirabolnak?

Nem tudom, mi történt a becsehelyiekkel, hiszen se azelőtt, se azután nem jártam abban a faluban. Egy becsehelyi házaspárral 2011-ben Párizsban találkoztam, a férfi karbantartó volt a szállodában, az asszony – aki mint megtudtam, rákos – az étteremhez tartozó vécét takarította. Mert kell a pénz, ott a két gyerek.

– Becsehelyen már nincs semmi – mondta az asszony sovány karját összefűzve. A szürke gumikesztyűben, a rosszul feltűzött hajával, a rózsaszín egyenruhájában haldokló gyereklánynak tűnt. – Se lehetőség, se munka. Semmi, semmi, semmi... A testvéreim szétmentek a világba, a szüleim meghaltak.

Erőt vettem hazudós természetemen, és csak annyit mondtam:

– Pedig én emlékszem rá, nagyon szép hely.

Benedek Miklós
Az otthonülők

csak akkor indulnak meg
csak akkor pakolnak be
sátrat zseblámpát hálózásakat
és csak akkor húzzák fel túrabakancsukat
ha barátnőjük már az ajtóban toporog
és idegesen nyomkodja a csengőt
miközben türelmetlenül szólongatja őket
kezdetben becézve majd egyre
teljesebben kiejtve a nevet
amit még a szüleik ragasztottak rájuk
végül üvöltve ahogy a száján kifér
hogymár jössz mire vársz
hogymit szöszmötölsz ilyen sokáig
ésők ekkor de csakis ekkor tesznek
néhány bizonytalan lépést lefelé a lépcsőn
hogymire az ajtóig leérnek
meggondolják magukat
és azt mondják kedvesüknek
inkább maradjunk és nézzük meg
a filmet amit éppen az imént töltöttem le

A felfedező

minden felfedező hitt valamiben
vagy csak arra gondolt ideje lenne
lelépni és valamit kezdeni az élettel
hogymutána azt mondhassák nem élt
hiába hanem igenis letett valamit
az asztalra nemcsak házat épített
gyereket nemzett és felnevelt
hanem olyat vitt véghez ami mindenki-
nek hasznos a köz épülésére valami
olyat ami másnak talán eszébe sem
jutott volna csak neki és teljesen lényegtelen
hogymitt-e benne vagy tényleg vakon
vágott bele hogymlesz ami lesz én úgyis
valami nagyot fogok alkotni bár még az
nincs eldöntve hogyma felfedezés alkotás-e
lépésekkel valami létrehozható-e
és mindennek mennyi köze van a véletlenhez

Csík Mónika

Liszka

A nagy park előtti buszmegállóban pillantotta meg először a lányt. Délelőtt, talán tíz körül lehetett, tippelgette, miközben az első találkozásukra gondolt vissza később, tél múltával, amikor azért még hűvösesek voltak az éjszakák. A verandán ülve egy óriási teásbögréből kortyolgatott, és megpróbálta felidézni azt a délelőttöt. Minden bizonnyal a reggeliszünet idején kerekeshetett arra, a nagy park felé, trafikba menet. Divatmagazinokért, jutott eszébe, és elmosolyodott, hisz szinte maga előtt látta akkori önmagát, félrecsúszott nyakkendőben, gyűrött lennadrágban, egy kis piros női kerékpáron, és hogy majdnem nekihajtott a szemetesekukának, miközben a lányt bámulta. Soha nem látott még olyan hajkoronát.

Mint Teri mama mazsolás fonott kalácsa, olyan vastag varkocsba fogva, akár a combom, háromszor, talán négyszer is körbefogta a fejét, magyarázta Palikának a szalonba visszaérve, és közösen lapozták át a magazinokat, hátha a legújabb frizuraköltemények között találhatnak olyat, amelyhez azé a vörös lányé fogható. Ilyen hajcsoda talán csak a mesékben létezik, hadarta az ámuló Palika nyalábjába ejtve az újságmegkeletet, és trubadúri hasonlatokkal ecsetelte a látványt, csak akkor hagyta abba, amikor a következő vendég megérkezett. Mégsem illő a dauerolt, ritkás kis semmihajú trafikosnő előtt effélével példalóznia, morfondírozott, és miközben csattogott kezében az olló, eltökélte, szerét ejti, hogy megismerkedjen azzal a vörös lánnyal.

Hogy pár héttel később a lány ágyában ébredt, nemcsak a kitartó nyomozásnak és széptevésnek, hanem a véletlennek is köszönhetette. Voltak korábban is bomba jó barátnői, elvégre ott, a kivilágított szalontükör előtt mely csajnak nem esne jól egy kis halántékbabra, tarkósimitás, meg a rizsa, hogy a jól megválasztott hajszín fokozza pillantásának rejtélyességét, könnyű volt a combok közé dumálnia magát, de ez a turbánhajú Liszka mindegyiken túltett. Két kávémeghívás meg egy mozis randi után máris felvetette, hogy aludhatna nála, és ő alig-alig hitte, hogy ilyen könnyedén az ölébe hullhat ennyi szépség.

A kertváros szecessziós negyedében lakott a lány, angol mintára nyírott bokrok, lugas, csobogó díszítette a kertjét, és a valóságértlenül picit ház oromzatán olyan díszes kis faragványok futottak körbe, mintha nem is kőművesek, hanem cukrászok álmodták volna ilyené. Kerüljön beljebb, invitálta be maga után kissé színpadiasan a házba, s mire ő levetette kitaposott bőrszandálját, Liszka megszabadult ruháitól, ott állt porcelánfehéren a hálószoba ajtajában, a haját bontotta le éppen. Rózsailat áradt, ahogy a hajzuhatag a csípőt, majd a bokákat ölelte körbe, pillangók röppentek fel, s maroknyi kagylóhéj hullott ki a buja hajcsigák közül, mesélte másnap Palikának, aki, mint mindig, tátott szájjal hallgatta kollégája hódítási beszámolóját, s költői túlzásnak véelve a pillangókat és a csigákat, nem tette szóvá e furcsa részletet. Pedig akkor, amikor az a vörös leányzó először toppant be a szalonba, hogy valamelyik frizőr úr segítene-e neki a kontyába tűzni az imént vásárolt díszes hajtűt, mert bármenny-

nyire is nyújtózik, a kontya tetejét nem éri el, neki, Palikának már akkor feltűnt, hogy van valami hátborzongatóan különös ebben a babás bőrű, szobortartású, álmatag pillantású nőben, és könnyedén engedte át a hadonászó Leventének a kuncsaftot. A hajfonatából sejtette, hogy ő lehet az a bizonyos lány, aki után a kolléga hetek óta kujtorog.

A pillangók és a kagylóhéjak napról napra szaporodtak, elárasztották a valószerűtlenül pici házat. Minden alkalommal, ahogy Liszka lebontotta hajkoronáját, megisméltődött az első légyottkor történt eset. Leventét különösebben nem zavarták a pompás-tarka szárnyú kis lények, a kagylóhéjakat pedig a pincébe, amikor az megtelt, az ágy alá, a szekrényekbe, a polcokra és a fal tövébe halmozta. Keskeny járatokat alakított ki, így Liskával pompásan tudtak közlekedni a konyha, a fürdő és a háló között, sőt a verandára is kijártak, a faragott lábú asztalka mellett estéenként elméláztak egy-egy óriási teásbögréből kortyolgatva.

Az első hajtincs levágása után kezdett megváltozni minden. Ódzkodott bevallani a lánynak, hogy éjszakánként, miután elalszik, ő saját pőre testére simítgatja a bársonyos, vörös tincseket, eladdig, míg a hajzuhatag teljesen be nem fedi, akár egy paplan, és ő akkor, a rózsailatú hajtakaró alatt képes csak elszenderedni. Ez után az elemi, cirógató biztonság után sóvárog aztán napközben, a szalonban is rátör, és úgy érzi, megnyugodna, ha például a zsebében tarthatna egy tincset belőle, hogy legalább megtapinthatna. Parókamintához kellene, hazudta, és addig kérlelte a lányt, amíg az ráállt, hogy egy tincset nekiadjon. A zsebében hordott hajfürt azonban mindössze néhány napig nyújtott megnyugvást, a másik zsebébe is szeretett volna egyet. Ahogy azt is megszerezte, már a felöltőjébe, majd a pénztárcájába, a hátizsákjába rejtette a legújabbat. Ostoba indokkal hozakodott elő minden alkalommal, hogy rábeszélje a lányt, amikor pedig már elfogytak az ötletei, tolvajlásra fogta. Párnája alá készítette hajvágó ollóját, és amint Liszka elaludt, alattomban lopta meg selymes, rőt tincseit.

Kezdetben a pillangók fogyatkoztak meg, alig néhány, gyöngye szárnycsapású röppent csak fel az aláomló hajcsigák közül, később a kagylóhéjak is. A lány egyre több időt töltött a kertben, a felhőket nézte, és mintha elfelejtett volna mosolyogni. Noszogatásra tért csak vissza a házba estéenként, de ahogy fogytak hajtincsei, már az összesimulást, az ágy melegét sem igényelte. Az utolsó bodor levágása után nem mozdult a kertből. A csobogó mellé telepedve fürkészte az eget, és szelíd beletörődéssel hagyta, hogy a vízínövények bársonyos indái teste köré fonódjanak. Arca márványhoz vált hasonlatossá, fiús tincseit kagylóformára pödörte a szél.

Fenyvesi Ottó
Trash Talk

(fúj a szél vagy harangoznak)

errefelé szegények laknak.
ez itt a haszkovó.
a bolgár testvérvárosról kapta a nevét.
lakótelep, naná! mi más lenne?
igazi betondzsungel, innen messze van a belváros, a vár.
ide nem járnak a turisták.
fúj a szél vagy harangoznak – szokták mondani.
apámmal, anyámmal és a kutyával,
a családban ő az egyetlen fekete,
a harmadik emeleten.
a szobám ablakából szépen látszanak a 8 emeletes panelek.
a levegő jó, tiszta, de tényleg!
a konyhaablakból látszanak a bakony lankái.
idehallatszik a vonatfütyty.
a garázsokon túl volt az orosz laktanya, most lakópark.
a nagyszüleimet ismertem,
hat éve ímélezek.
hiszek abban, hogy nem vagyunk egyedül az univerzumban.
nem szeretem az uborkát,
allergiás vagyok a tejfölre,
hiszek a homeopátiában.
az ipari szakközépbe jártam, nem tanultam valami jól.
sokfélét csináltam már,
ami épp adódott,
szobafestés, betonozás, tökömtudja.
mára rájöttem, a pénzért meg kell dolgozni.
van egy zenekarom, káosz kapitány,
néha fellépünk, erre-arra, főleg vidéken,
de a muzsika még a rezsire se futja.
megfigyeltem: vidéken is van egyfajta igényesség,
az emberek érdeklődnek a kultúra új törekvései iránt.
volt egy csajom, de már dobtam, mert folyton sikoltozott.
nagyon izgató, meg minden,
de az öregek és a szomszédok kiborultak a sok sikolytól.
most van egy csendeske, csak akkor szól, ha kérdezem,
és a melle nem fér bele a tenyerembe.

Jódal Kálmán

Vonzalom

*Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el
Akarom, hogy kapj el*

Barbee: Kapj el 2 (Trand. A. Mix)

A kopaszodó, műfogú, szemüveges pasas mosolyogva fuvolázta:

– Tudja, mi az ön legnagyobb problémája? A pénz hiánya.

„Te állat, ezt nélküled is tudom. És ezért fizetlek már vagy két éve. Atyaég.”

Pedig a fickó alapjában véve nem volt rossz szakember. Ez már a sokadik magán-dilidokija. Volt, akit azért cserélt le, mert megalázta, volt, akit azért, mert többször is lényeges dolgokban a szemébe hazudott, és volt, akihez egészségtelenül kötődött, így kénytelen volt elvágni a köldökzsinórt.

Ez a fickó eddig nem sok hibát követett el, igaz, eredményt sem nagyon produkált.

Amiért persze kizárólag őt, a páciensst terheli a felelősség.

Talán a tapétának vagy a WC-csészének is beszélhetne, megeshet, ugyanaz lenne az eredmény.

Az évek folyamán már legalább tizenöt, egymást gyakran kizáró diagnózist cseréltek ki az állapotát illetően, valamint egész sereg új gyógyszer mellékhatásait tesztelték rajta. Volt, amelyiktől majd a parkettát harapdálta, volt, amitől egész évek törlődtek

ki az emlékezetéből, és képtelen volt megjegyezni az új arcokat, neveket; rövid lejáratú pszichotikus epizód is előfordult, esetleg a libidója nullázódott le huzamosabb időre dumakényszerrel párosulva, és hasonló, réveteg örömlök.

Ha vért vennének tőle, pár kósza vörösvérsejt, miegyéb mellett csak tömény vegyszerkoktélt lehetne kimutatni a benne keringő, éltető tápanyagokban.

És nem mellékesen tény és való: pénzének reálértéke rohamosan, ijesztő mértékben fogyatkozik.

A cvikkeres vele szemben kedveskedően darálta a közhely-tömböket, és ekkor már tudta, ennek is véget fog vetni.

Kora este előzetes bejelentkezés nélkül bevágódott C.-hez, ami óriási pofátlanság. Egyeztetés nélkül még a legalsóbb, definitív lecsúszott, teljes tranzíció-vesztes néprétegek vagy a kisgyerekek sem látogatták egymást már régóta, legyenek akár a legjobb barátok is, nemhogy egy laza, taszító, komplex kapcsolatban lévő rigolyás macho-sárkányhoz csak úgy bevágódni.

C. azonban nem tette neki szóvá. Igaz, nem szólt, hogy foglaljon helyet, de ő, a név nélküli mégis leült a bőr sarokgarnitúrára. C. zavartalanul tovább etette óriás akváriumában úszkáló halait.

A név nélküli megköszörülte a torkát.

– Szeretnék tőled egy apró szíveséget kérni.

– Ingyen semmit.

– 180 euróm van. Tudom, hogy ez semmi, de valóban nincs több. Ki kell nyírnod valakit. Kérlek.

– Viccelsz? Kevés. Nagyon-nagyon kevés. Mindjárt kidoblak.

– Nézd, nem kell hogy megkínozd, vagy hogy mondjuk a nyelve a nyakán lógjon ki. Szép, egyszerű, gyors és könnyű munkát kérek tőled.

– Na mi lenne az? És ki?

– Egy ártalmatlan pszichiáter. Egyszerűen csak lödd főbe. Kétszer, a biztonság kedvéért.

– És azt hiszed, 180 euró erre elég? Mégis mit képzelsz rólam?

Hirtelen felnyalabolja, és az akváriumba dugja vendége fejét. Aztán a hajába kapaszkodva felsöpri vele a gránitpadlót.

– A kis huncut. Begurult valakire, és most duzzogva bosszúért liheg.

Elereszt. A név nélküli visszaül.

– Félreértettél. Tulajdonképp semmi bajom veled.

– Akkor meg minek az egész?

– Nem tudom. Egyszerűen csak holtan akarom látni. Haldokolva, amint a rendelőjéből a kocsijához kecmereg.

– Te beteg vagy.

– Miért? Te nem?

C. arcizmai hirtelen megfeszülnek, majd elbödül:

– A kisfiú sír!

A vendég tudja, mit kell tennie. Berohan a fürdőszobába, és egy légmentesen lezárt tégelyből használt tamponokat halász elő. C. szájába töm belőlük egy félmaroknyit, hogy harapdálhassa. Aztán leveszi a nadrágszíját, és addig fojtogatja vele, míg a tamponrágcsáló arcszíne sötétlila színt nem ölt.

Elereszt. C. felhorkan, és a padlóra köpdösi, ami a szájában volt.

Húvös hangon szólal meg.

– Kösz. Így már oké.

Aztán elröhinti magát. Hiába furdik a pénzben, a fogait akkor sem akaródzik neki megcsináltatnia. Ocsmány, taszító a mosolya, mint egy néhai olasz neorealista film hőséé.

– Oké. De ennyi pénzért ne fáradj. Szívességéből teszem. Viszont mától az adósom vagy.

– Hagyjuk az adósságot. Inkább mégis odaadnám neked ezt a kis összeget. Aztán, ha lesz még, majd kipótolom. Ha kell, a sokszorosára.

C. ismét röhincsel.

– Legyen meg a te akaratod, áfa nélkül. De most aztán azonnal kotródj a házamból. Barátom.

Miközben céltalanul lófrál, azon morfondírozik, hogy tulajdonképpen kedveli a dokit. Mindegy. Ezen már nem változtathat.

Valaki hirtelen hátracsavarja a karját, és azt lihegi a nyakába:

– A kisfiú sír!

Elereszt.

Megfordul. Nem lepődik meg: az ultramaszkulin inverz hasonmása néz vissza rá.

– Miért üldözöl? Menj vissza szépen valamelyik bunyós filmbe. Ott a helyed.

A hasonmás fehér liliomcsokrot nyújt felé, és azt suttogja teátrálisan:

– Génterápiás szűznemzés.

A név nélküli mély kabátzsebeiben kotorászik. Megvan. Komótosan elővesz egy törődött, ócska körömvágó ollót, és az atléta bal szemébe döfi. Úgy folyik szét, mint a lágytojás. A hasonmás meg csak moccanatlanul álldogál, mintha gyorsfagyasztották volna.

– Ennyit a sírásról. És a kisfiúkról. Soha, érted, soha többé nem akarlak látni, akármennyire hozzám tartozol.

Megfordul és ingerülten rágyújt. Aztán elsötétül a kép.

A betonon ébred fel, már rég éjszaka van. Hasogat, vérzik a kobakja.

És szúr a válla, de nagyon. Odapillant. A tulajdon körömvágó ollója áll ki a húsából.

Ott, ahol hever, festékszóróval a falra pingálták:

BOYS DON'T CRY (?)

Felemeli a földről a liliomokat, és enni, rágcsálni kezdi a szirmaikat. „Génterápiás szűznemzés”, suttogja magában, majd egy ősrégi dalcím ugrik be neki: „Eat to the Beat”. Egy idő után feláll, és az egyik kirakatüvegnek dőlve hosszan okád.

Swedenborg, a csúcsrobot tűnik elő, sóváran azt mondja, vetköztesse, azt mondja, szeresse, nagyon szeresse, azt mondja, csak itt és most, fizet, ha kell.

A férfi leszegett fejjel továbbmegy. Tudja, hogy még pénzért sem képes szeretni senkit, még egy csúcstechnológiai robotot sem. Néhány méterrel arrébb újra meg kell állnia háyni, miközben azt sepegi az árnyékának:

„Végezz velem, kérlek, végezz velem.”

Nem vesz tudomást egy szexmunkásnőről és két hajléktalanról, csak a léptei zaját fürkészi a kivilágított éjben.

Bőrtalpú olasz cipő, jól hallatszik a kopogása.

Hirtelen egy autó fékez le előtte.

– Hé!

Odasandít. A privát pszichósa az. Kiszáll a járműből és elé áll.

– Annyira rossz voltam?

A név nélküli hallgat. Úgy látszik, ez tisztán látó.

A doki elővesz egy hatlövetűt és a férfit fogja.

Percekig állnak így a neonfényben.

Aztán a pszichós a név nélküli kezébe nyomja a mordályt, és elbődül:

– A kisfiú sír!

Hátat fordít.

– Várok. Egész bátran tedd meg. Hangtompító.

A név nélküli némi gondolkodás után a fejébe ereszti az egész tárat.

Eldobja a pisztolyt, és lehajol a halotthoz.

– Sajnálom. Valójában tényleg sajnálom.

Feláll és továbbindul.

Az utca túloldalán egy csapat fiatal szadizik egy nyugdíjas házaspárral. Meggyorsítja a lépteit.

A kirakatokat szemlélve, mosolyogva elmélázik. Miért volt erre szüksége? Vagy miért volt rá szüksége magának a dokinak? Majd fizet egy numerológusnak vagy egy kártyavetőnek, aki választ tud adni.

Vigyorogva körbetekint, aztán továbblépdel valahová, bárhová.

Nagyon jól tudja, hogy ebből az otthonosan taszító, rajongásig gyűlölt városból sosem szabadulhat. A korlátok ugyan benne találhatóak, de messze túlnőnek, túlmutatnak rajta. Ilyen szimpla. Mint ahogy egyébként bármi.

Kalász István

Hamarosan

Két évet éltünk együtt. Dzseni és én. Két év reggel, vacsora, alvás, kelés, két év. Két év öt nap csend, könyvek, esti nyugalom. Aztán Dzseni elment az orvoshoz, egy ideje köhögött, én ültem a folyosón, Dzseni kijött, és azt mondta: Szétrohadt bennem minden, rákom van. Most ki fog törődni veled? Ezért nem akarok meghalni. Én pedig nevettem hülyén, mindenki bámult, mert nem tudtam nem nevetni, csak a nevetés álcája maradt. És közben néztem bele a hatalmas barna, meleg szemébe. Dzszeninek nem volt senkije rajtam kívül. Két évvel ezelőtt riportot írtam egy hajléktalanszállóról, két évvel ezelőtt elmentem az éjjeli szállásra, ez kell az olvasónak, mondta a főszerkesztő. Dzseni ott ült a szálló sötét folyosóján. Cigarettazott, melléültem, elé tartottam a mikrofonomat, megnyomtam a REC gombot, kérdeztem, mi a foglalkozása? Igen, ez a felvétel tartott két évig. Tanár voltam, mondta halkan Dzseni. Tanár, ismétellem meg, és hogyan került ide, kérdeztem, a hajléktalanszállóra?

A férje hagyta el. A mérnök vitte magával a bútorokat, az edényeket, az egyiptomi útra félrekuporgatott pénzt. Dzseni nem tudta fizetni a számlákat, jött a bankkölcsön, a végrehajtó, a külvárosi szakiskolát bezárták, hogyan is volt?, már nem tudja, a lelkiismeret segít, az emlékezetből törli a rosszat, hiszen élni kell, Dzseni nem kapott állást, senki sem akart költészetről tanulni a városban, jött az albérlet, és most itt van. Ezen a folyosón.

Két nappal később eljött hozzám. Leült a konyhában, megkérdezte, főzhet valamit? Mert régen főzött. És jó főzni. Edényt elővenni, hagymát keresni, húst felvágni, olajat melegíteni, szagokat érezni, fűszert latolgatni, dúdolni. Van fűszered?, kérdezte. Van, mondtam, ott vannak a dobozban. Dzseni örült, édes paprika, bors, koriander, tárkony, istenem, provence-i keverék is van! Mondtam erre halkan, főzhetsz, igen, Dzseni főzött, majd vacsoráztam, ő állt a fal mellett, nézte, ahogyan eszem, így maradt nálam. Beköltözött a hátsó szobába, és azt mondta, törődni fog velem, de másra ne számítsak.

Aztán az újságot felszámolták, megölte az internet, a szerkesztőségi bútorokat, komputereket szétlopták, a kiadót körözte az adóhatóság, a portást elküldték, elveszítettem az állásomat. Ültem otthon, bort ittam, Dzseni nézett-nézett, aztán megkérdezte, mennie kell? Mert teher, hogy van, és nem akar teher lenni ebben az életben. Ugyan, morogtam, majd lesz valami. De nem lett semmi, a „majd lesz valami” érzésből soha nem lesz semmi. Dzseni görnyedten járkált, elment takarítani egy étterembe, én meg otthon ittam-szorogtam tovább, néztem a falat, a mennyezetet, kábultan a tévét. Egy hajnalon az étterem előtt vártam rá, kijött az arab főnök, Hakim, mondtam, kire várok, Hakim kezet nyújtott, beszélgettünk kicsit arról, hogy Európában más a naplemente, aztán megkérdezte, akarok-e pénzt keresni. Mivel?, kérdeztem, és Hakim azt mondta, utaznom kellene. Csomagot hozni Afrikából.

Nem biztos, hogy helytelen az, ami törvénytelen, mondtam Dzszeninek, és a világ tele van szemtelen, törtető fiatallal, ezek a saját vakbélműtétjükéről,

adócsaló apjukról írnak riportot, én nem kellek senkinek, de szükségem van a pénzre. Öreg vagyok, nem bírom már, fűteni, enni, inni kell, mondtam. Dzseni mosolygott, azt mondta, én vagyok a férfi, de ha elutazom kábítószeret csempészni, visszamegy az utcára. Élt ő már kint, aludt pályaudvaron, kukák mögött, és csak egyvalamit nem érzett kint soha, hogy fél. Elhagy, a saját életével ő leszámolt, mondta, de nem sírt.

De én csak elrepültem Madridba, onnan át a tenger fölött Algériába. Algírban tüntettek, buszokat gyűjtöttak fel a téren, vonattal mentem tovább Oránba, szobát vettem ki, vártam-vártam, bámultam ki az ablakon, aztán telefonáltak, a kikötővel szemben egy kocsmában átvettem a csomagot, az esti vonattal utaztam Tuniszba. A határon semmit sem kérdeztek az unott vámosok, ültem a turisták között remegő gyomorral. Aztán megérkeztem Budapestre, a kis csomag megúsza a repülőtéri vámot is, vittem Hakimnak, de az éttermet zárva találtam, a szemközti boltból kijött egy férfi, ő mondta, azt az arabot késsel szúrták le zárás után, tegnapelőtt, nem tudni, ki volt.

Ültem otthon, cigarettáztam, a barna csomag az asztalon hevert, Dzseni mosogatott. Ki ölte meg Hakimot?, kérdeztem végül, Dzseni azt felelte, a sors, és megérdemelte. Mondtam, a csomag tele van anyaggal, sok pénzt ér, mi legyen? Dzseni azt felelte, most visszamegy az utcára. Mert jó nálam, de ő nem akar félni.

Két hétig kerestem. Szállókon, alujárókban, piacon, folyóparton, ételosztáson, de Dzseni eltűnt. Végül telefonáltak, tudtak róla – vidéki kórházban feküdt. Elmentem érte. Sovány volt, de vidám. Gyere vissza hozzám, kérleltem, jobb neked nálam! Ő azt felelte, nálam megszokta, hogy van étel, meleg víz, tiszta ruha, de hát látja, hogy semmi sem biztos, én sem vagyok biztos, én is gyenge vagyok. Az újságírók csak olyan majdnem lelkek, alázatosan kezet fognak bárkivel, mert élni akarnak, mondta, és hát te is mindent megteszel, nézett rám, mert félsz. Bólintottam, a dühe a senkik dühe, kiabáltam, csak a senkik nem félnek, nincs mit veszteniük, de jöjjön vissza, mosolyogtam, és ő azt válaszolta, a kórházban is van meleg étel, tiszta ruha. Azt feleltem, eldobom a csomagot, ha visszajön, ő mosolygott, és azt mondta, szeret, de zsarolni nem hagyja magát.

Két hét telt el, aztán egy éjjel az ajtóm előtt állt, és arra kért, adjam vissza a szobáját, kitéték a kórházból.

Így éltünk hát együtt. Dzseni és én. Reggel, vacsora, alvás, kelés, két év csend, könyvek, esti nyugalom. Aztán Dzseni elment az orvoshoz, egy ideje sokat köhögött, ültem a folyosón, Dzseni kijött, és azt mondta: rák. Szétrohadt bennem minden. Rákom van. Most mi lesz veled? Ki fog törődni veled? Én pedig nevettem hülyén, mert nem tudtam nem nevetni, csak a nevetés álcája maradt. És közben néztem bele a hatalmas meleg szemébe. Aztán mondta halkan az orvos, operálni kell, de aztán azt is mondta, már nem érdemes.

Dzseninek hamarosan fájdalmai lettek, élete két injekció közé szorult. Jött az öreg orvos, adott morfiumot, de keveset. Mi van a fájdalomban? Semmi? Vagy tudás, és azon túl bölcsesség? Hiszünk abban, hogy a fájdalom értéket képvisel? Ha az életnek értelme van, és a fájdalom az élet része, akkor miért ne lenne? Egy biztos, minden élőlény érti a fájdalmat. Dzsenire gondoltam, ahogyan a fájdalom marta, és sírt, vinnyogott. Mint a farkasok, olyan érzés, mondta

egy reggel, az ember nem a haláltól, a fájdalomtól fél. Alig kapott levegőt, zihált, nem tudott nyelni, igen, írtam egyre: fájdalom bárhol érhet, nincs ember fájdalom nélkül, mit akar a fájdalom velünk, honnan hová visz bennünket? A legértékesebb és éppen ezért nehezen becsülhető dolgokat fájdalom útján szerezzük? És miért gondolunk a fájdalom értékére egy olyan világban, amely tele van vele? Éhség, betegség, elnyomás, gyötrellem, kín s a többi, és aztán arra gondoltam, miért is adtam el bagóért azt a csomagot.

Az orvos megmutatta, hogyan adhatom be Dzseneinek az injekciót. A nővér szólt, ne adjak többet a morfiumból, de nem törődtem vele. Jött az orvos este, és azt mondta, ha nem tartom be a szabályokat, nem hagy itt gyógyszert; értesse meg, nem adhat be többet, kiabálta, kábítószeres lesz, csak egy üvegcsét naponta, erre van törvény, és hogy ő is bajba kerülhet. Dzsenei nézett ránk, könyörgött a barna szeme, adjak neki, hogy ne fájjon annyira. Mert már nincs ereje harcolni. Aztán másnap reggel azt mondta, ő soha nem harcolt az életért, de most fog a halálért, öljem meg. Legyen vége. És nevetett, és hozzátette, kár, hogy nem lehetett gyerekünk.

Lementem éjjel, betörtem a gyógyszertárba, de nem találtam a morfiomot. Elmentem abba a bárba, hogy vegyek, de nem volt nekik. Jött az orvos, kinyitattam a táskáját, tele volt gyönyörű üvegcsékkel, erre leütöttem, a kádba tettem, és most a kádból az öreg orvos kiabál, az ajtón dörömbölnek, én ülök Dzsenei mellett, adom a karjába azt, amitől kisimul az arca, ő mosolyog rám, én meg mondom neki, hamarosan találkozunk, édesem.

Kovács Jolánka

A zöld kabát

Két nagy nyárfa állt a templom előtt, a jobb oldalon. Amikor ministrálni kezdtem, csak a kórusablak aljáig értek. A plébános azt mondta, nézzétek, milyen gyönyörűek ezek a fák, és figyeljétek csak, hogyan védik a templomot. A szél-től, a hidegtől védik. Nyáron pedig árnyékot adnak, így a tűző nap nem melegíti át a falakat, és bent a templomban mindig jó hűvös van.

Néztük a fákat. Majdnem egyforma magasak voltak. Mikor ezt a plébános mondta, úgy sütött a nap, hogy egész átvilágította a nyárfák leveleit. Szép világoszöldek voltak a levelek. Aztán bementünk a templomba, és nekem úgy tűnt, bent hűvösebb van, mint máskor. Legalábbis a bejáratnál, ahol a szenteltvíz-tartók vannak. Amikor tél lett, a bejáratnál részben mindig melegebb volt, mint belül. Pedig ott nyílt az ajtó is. Mire leesett a hó, a két nyárfa már eltakarta a kórusablakot. Találgattuk, hány métereseek lehetnek. A Dáni azt mondta, tizenöt, az Alex meg azt, hogy a fenét, ezek legalább húsz méter magasak, én meg azt mondtam, hogy harminc. Erre a Dáni röhögött, hogy te hülye vagy, te hallgass, az Alex meg rögtön kivédte, hogy hülye hát, tiszta hülye, tudjuk, hogy inkláziás. A Dáni erre még jobban röhögött, és azt kiabálta, hogy inklúziós, te számár, tudod te egyáltalán, mi az, hogy inklúziós? Erre az Alex is röhögött, és azt mondta, tudom hát, az olyan mafla, mint a Maxi, aki még olvasni se tud. Én erre rögtön nekik ugrottam, hátba vágtam az Alexet, hogy összegörnyedt, a Dáni meg rögtön szaladt árulkodni a plébánosnak, hogy a Maxi verekszik, nem is akárhol, hanem a templom előtt, ahol látja az isten. A plébános épp jött ki a templomból, és hallottam, hogy azt mondja a Dáninak, hogy az isten mindenkit mindenhol lát. Odajött, megölelgette az Alexet, aki már bógott, csak hogy lássa a plébános, mennyire hátba vágtam, beküldte a hittanterembe vizet inni, engem meg kézen fogott, és bementünk a parókiára. Ott el kellett mondanom, hogy miért vágtam hátba az Alexet. És közben kiderült, hogy abban mégis igazam volt, hogy a fák harminc méter magasak, mert a templom harminchárom méter magas, és a fák hegyétől csak egy kis rész látszik a toronyból, meg a kereszt, ami még két méter. Ezt én mind összeadtam, meg ki is vontam a harmincháromból a hármat, és a végén megkérdeztem a plébánost, hogy ha így tudok számolni, akkor hülye vagyok-e. A plébános meg azt mondta, hogy nem vagyok hülye, ebben biztos lehetek.

Én akkor megígértem neki, hogy nem verekszem többé. A templomban és a templomudvarban eddig se verekedtem, de a Dáni azért megkapta a magáét másnap, hazafelé, az árulkodásért. Meg a csúfolódásért. Ahhoz már a plébánosnak semmi köze. Mert abban azért vele sem tudtam egyetérteni sose, amikor azt mondta, hogy ha valaki pofon vág, tartsam oda a másik arcomat is. Szerintem, ha én odatartom, akkor tartsa oda a Dáni is meg az Alex is, mert azt is a plébánostól tudom, hogy mindenki egyforma, még akkor is, ha nem hasonlítunk egymásra. Ezt a Jézuska írta bele a Bibliába, ő pedig ember is volt meg isten is, és föl tudott szállni az égbe repülő nélkül. Ugyanez derült ki az

egyformaságról akkor is, amikor másodikban a hittanórán megkérdezte a plébános, hogy ki szeretne ministrálni. Majdnem a fél osztály felnyújtotta a kezét, és a plébános mindnek megengedte, még nekem is. Az Alex persze mindjárt jártatta a száját, hogy ugyan, plébános úr, a Maxi? Az úgyse tud ministrálni, nem tud az semmit, tavaly majdnem megbukott. A plébános meg azt mondta, hogy nem szabad ilyeneket mondani, mert mindenki egyforma az isten előtt, és mindenki tud valamit, a Maxi például majd megtanul ministrálni. Akkor az Alex elhallgatott. Én is hallgattam, és olyan furcsa volt, hogy amikor a plébános ezt mondta, előtött valami melegség, mintha egy jó meleg kabátot terítettek volna rám. Aztán már azt se bántam, hogy mikor véget ért az óra, és a plébános kiment, az Alex rögtön elkezdte: Ma-xi-mi-li-án, Ma-xi-mi-li-án, az e-sze egy de-ka tán! Meg a másikat: Mil-li-mé-ter, mi-li-án, ez a Ma-xi di-li ám! Hiába mondta, én még mindig éreztem azt a jó meleget, ami körbefogott, hát inkább kimentem az udvarra szaladgálni egyet, el is felejtettem nyakon vágni az Alexet.

És valóban gyorsan belejöttem a ministrálásba, meg is dicsért a plébános, hogy milyen ügyesen tudom lóbálni a füstölőt, és mindig csöndben vagyok, amíg a mise tart. Nekem meg soha eszembe se jutott beszélgetni a másik ministránssal, míg álltam az oltár előtt, nem is ásítoztam soha mise közben, mint a Dáni. Az olyan szép, mikor mindenki énekel a templomban, és a legjobb az egészben, mikor a plébános megissza a bort, utána meg elmosogat, és el is törli az edényeket. Én még soha nem láttam férfit mosogatni. Se törölgetni. Nálunk otthon mindig a mamám mosogat.

A plébános sokszor megvédett engem, ha az Alexék izélgettek, és olyankor mindig olyan volt, mintha rám terítette volna azt a jó meleg kabátot. Amikor a két nyárfáról mesélt nekünk, hogy azok hogyan védik a templomot, nekem az a kabát jutott eszembe. Mintha a két nyárfa borított volna kabátot a templomra, hogy az ne fázzon télen, vagy hogy nyáron hűvöset tartson neki a kabát. Egy éjjel álmodtam is, hogy esik a hó, a templom meg egy hatalmas, zöld kabátba volt felöltöztetve. Rajtam is ugyanolyan színű zöld kabát volt, könnyű és puha, leért egész a bokáimig, én meg mentem a templom körül a hóesésben. Odaértem a sekrestye felőli részhez, és láttam, hogy ott gombolódik a kabát, egészen a kereszt alatt volt a gallérja. Megkerültem a templomot a másik oldalon, és amikor odaértem a nyárfákhoz, láttam, hogy nem is nyárfák azok, hanem a plébános. Mintha a plébános két lába lett volna a két nyárfa törzse, ő meg olyan magas volt, mint a templom. Fölnéztem, és láttam, hogy ott fent, a magasban mosogat az oltáron. Még álmomban is úgy elcsodálkoztam, hogy eltátottam a szám, a hópihéék behullottak, én meg csak nyeltem őket, és olyan ízük volt, mint a vaníliafagynak. Ekkor a plébános lenézett onnan fönről, mosolygott, és én tudtam, hogy nem fogja mondani, hogy nem szabad enni a havat. Nem is mondta, hanem lenyújtotta a kezét. Hosszú-hosszú karja volt, és a tenyere mindig nagyobb lett, ahogy ereszkedett lefelé. Mire leért, akkora volt, hogy én kényelmesen beleülhettem. Bele is ültem a tenyerébe, ő meg behajlította az ujjait, úgyhogy hátradőltem a tenyerében, mint egy fotelban, és éreztem, ahogy emelkedek. Alig vártam, hogy fölérjek hozzá, de nem értem fel, mert csörgött az óra, és felébredtem.

Gondoltam, hogy majd a következő hittanóra után elmesélem neki, mit álmodtam, de nem meséltem el. A következő hittanóra végén, alighogy el-

imádkoztuk a hiszekegyet, a plébános sietett ki a teremből, azt mondta, most nem beszélgetünk, menjen mindenki szépen haza, mert mennie kell, jöttek a mesterek. De akkor már hallatszott is valami erős zúgás a templomudvarból. Amikor kijöttünk, a kijáratnál a szakács néni állt, és azt mondta, most csak a másik kapun szabad kimenni, a nagykapun nem, nehogy ránk dőljön a fa. Alighogy ezt kimondta, egy nagy reccsenés hallatszott a templom felől, és ahogy odanéztünk, láttuk, hogy dől az egyik fa, vagyis zuhan, rá egyenesen a templomkerítésre. Egy nagy robaj volt, aztán egy pillanatig csönd, majd megint felzúgott a gép, mi meg csak álltunk, mindenki meg volt ijedve. Akkor közelebb mentünk, amennyire a szakács néni engedte, és akkor az Alex már ordibált, hogy hallatszódjon a hangja a zúgástól, hogy húúúúúú, most kellene megmérni, figyeld, milyen hosszú, mondtam én, hogy megvan húsz méter!!!

Én csak akkor kezdtem érteni, hogy mi történik. A fa a földön feküdt, még zöldek voltak a levelei, az egész templomudvar zöld lett tőle, és láttam, ahogy a favágó fűrész óriási éle a másik fa aljában halad mindig beljebb. A fűrész ordított, és én is ordítani akartam, hogy hagyják abba, hogy ne bántsák a fát, de nem jött ki hang a számon, hirtelen nagyon fájni kezdtem, és nem volt levegőm. Akkor odajött a plébános hozzánk, és nagyon mérgesen zavart bennünket haza. A többiek meg is indultak, én meg nem bírtam megindulni, csak ordítani akartam, hogy miért nem szóltak, miért nem kérdeztek bennünket, szabad-e bántani a fákat, és akkor egyszerre csak megjött a hangom, és ordítottam, ordítottam, torkom szakadtából, már én se tudtam, mit, csak azt tudom, hogy egyszer csak éreztem, hogy többen lefognak, és azt kiabálják, hogy nyugodjál le, nyugodjál le. És akkor megint egy hatalmas zuhanás hallatszott, gondolom, akkor dőlhetett ki a másik fa.

A plébános vízzel mosdatott, közben azt mondogatta, hogy figyelj, muszáj volt, már korhadt a törzsük, bármikor kidőlhetnek volna, ne adj' isten, agyonüthettek volna valakit. Én akkor már nem ordítottam, hanem olyan furcsán nyugodt voltam, nem is nyugodt, hanem valahogy minden mindegy volt. Mondtam is, hogy mindegy, de többet nem jövök ministrálni, hittanra se jövök többet.

Ahogy mentem a kapu felé, még hallottam, hogy a szakács néni kérdezgeti a többieket, hogy hát mi van ezzel a Maxival, és Alex hangját is hallottam még, hogy ugyan hagyja, szakács néni, hülye ez, tiszta hülye, de nem is csoda, hát inkláziás.

Lénárd Róbert

Zsé Ivánka virágot kap

Bé Oszkár, a Kilátó utcai Lugas virágüzlet komor képű eladófiúja előrehátra billeg a küszöbön, és megigazít huszonnégyet a negyvenkilenc szál rózsából, hogy elrejtse a csokor mélyén hűsölő kalasnyikot.

Aztán abbahagyja az ingázást, az ingázás ugyanis idegességre enged következtetni.

Hogy senki se következtethessen idegességre, belevillantja húszcentis vigyorát a biztonsági kamerába.

Természetellenes ez a vigyor, kiváltképp Bé Oszkár ábrázatán.

Csak a vámosok jelenlétében izgul ennyire a horvátországi nyaralásokra igyekezve, mikor is poggyászában a megengedettnél pontosan hat liter alkohollal és huszonhárom doboz Marlboróval több lapul. Meg amikor betéved hozzá a virágföld-vásárlás felől érdeklődő főnöke, a rózsacsászár Kovács Karlító, akinek egyetlen kacsintására tíz, húsz, harminc százalékot is zuhan a fizetés.

A kimondhatatlan nevű horvát vámos és Kovács Karlító azonban együtt sem olyan veszélyesek, mint Zsé Ivánka, a közgazdasági szakközépiskola második tanulója. Rózsával szoborozó hősünk gyomorremegése tehát egészen érthető.

Bé Oszkár türelmesen csönget, majd amikor észreveszi, hogy sarka ismét billegésnek indult, gyorsan oda-szögezi magát a küszöbhez. Csukája alá Loctite-ot képzeli.

– Mi az? – kérdezi egy hang, Zsé Ivánka hangja. Nem lehet más, még akkor sem, ha az interfon zúgása mögött inkább egy harmincas, elvált alkoholista illúziója sejlik fel.

– Rózsa – mondja Bé Oszkár, és meglepetti a csokrot. A papír fegyverropogáshoz hasonlatosakat reccsen a kezében.

– Milyen rózsa? – kérdi Zsé Ivánka.

– Rosa centifolia foliacea – mondja Bé Oszkár, majd kihalássza a névjegykártyát, amely a kalasnyikov ravaszába akadt, és elolvassa saját gyöngybetűit. – Egy Zsófi nevű hölgytől van.

Odafönn, egy lakás ajtaján belül Zsé Ivánka fiatalkorú bűnöző neki-dől az ajtónak, ujját még mindig a plasztikszerkentyű gombján tartva, és töpreng.

Legalábbis így képzelet rózsalovagunk az interfon üres zúgására figyelmezve.

– A Há Zsófi? – kérdezi végül Zsé Ivánka.

– Itt az áll: Zsófi. Hogy Há-e, azt nem tudom.

– A Há Zsófi az – mondja Zsé Ivánka egy újabb rövid szünet után. – Más Zsófit nem ismerek. Vagy lehet, hogy igen, de azok nem küldenek virágokat.

Bé Oszkár flegmán a kamera felé int a bukétával. Mintha portékát kínálgatna.

A válasz csak tompa zúgás a lakás mélyéről, nyolc emelet magasból.

Aztán zzzzzzzzzzz.

A kapu kinyílik.

*

– A Zsé Ivánka olyan veszélyes, mint a Vörös Hadsereg és a Birodalmi Csillagflotta együttvéve. A múltkor pertárdát csúsztatott a szemeteskosárba, pont a bioszszertár előtt.

Ezt Ká Zoltán középiskolai magyartanár mondta Bé Oszkárnak még májusban.

Amikor ezt mondta, Ká Zoltán magyartanárhoz méltatlan helyzetben, alsógatyá nélkül, egyetlen izompólóban hevert Bé Oszkár ágyán, és egy narancsot hámozott szórnamacsos ölébe. Csak úgy spriccelt a lé szertesztét, ágyneműre, combra, farokra.

Bé Oszkár ekkor a padlón tartózkodott, de már fölvette boxerét. Nem érezte túl jól magát meztelenül.

Ez volt az első éjszakájuk.

– A Zsé Ivánka felrúgta az Ildikó nénit, a takarítónőt, mert nézetkülönbségeik akadtak a tornaterem este kilenckor esedékes használatáról – mondta aztán Ká Zoltán szeptemberben. Mutatóujját fölemelte, mint-ha Hofmannsthalról tartana előadást. Csupasz popója párafoltot hagyott a konyhaasztalon. – Amúgy mátrixosan rúgta föl – tette hozzá.

Bé Oszkár, aki egy szál kötényt viselve épp rántottagyártással foglalatoskodott, csak hümmögött.

– A Zsé Ivánka furcsán néz rám az órákon – magyarázta Ká Zoltán november tájékán, miközben egy zöld törölközővel Bé Oszkár vállát szabadította meg az odafröccsent nedvektől. – Én épp Oidipuszról meg a Szfinxről tartok kiselőadást, ő meg nem jegyzetel, hanem a mozdulataimat fürkészi.

Bé Oszkár erre feljebb csusszant az ágyon, hogy Ká Zoltán a mellkasát is elérje.

*

Távol a januári széltől, a lakótelepi ház szívében a nyolcadik emeleti ajtó az első kopogásra nyílik. Bé Oszkár még a liftben felemeli a kalasnyikovtól nehéz csokrot, igyekszik könnyedén tartani, bár el kell ismernie, hogy ez a

Terminátor-kettőnek valamivel könnyebb föladat lehetett.

Zsé Ivánka két fejjel alacsonyabb és vagy negyven kilóval súlyosabb, mint amilyennek képzelte, lábán még a lakásban is ott a két számmal nagyobb eredeti Nike tornacipő. Arca meglepődéstől mentes. Nyolcemeletnyi liftnyikorgás elég volt, hogy hozzá szokjon a gondolathoz: valaki rózsát hoz neki.

A küldöncöt nem is veszi szemügyre, csak a csokor érdekl. – Ezüst? – kérdezi a virágra mutatva.

– Ja – mondja Bé Oszkár. – Így kérték. Beszörva.

– Ezüsttel – mondja Zsé Ivánka fintorogva. – Hülye picca ez a Há Zsófi.

Bé Oszkár csak bólogat, hogy bizony. A Há Zsófi az már csak ilyen.

– Ezüst – mondja még egyszer reszelős hangján elhízott fiatakorú bűnözőnk, és már nyúl is, már ragadná is meg a rosa centifolia foliacea negyvenkilenc szálát.

A bukéta előrebukik, a rózsák pont Zsé Ivánka hasfalának nyomulnak. – Talán bizony másfajta fémet kíván az úr – mondja virág- és golyókereskedőnk.

Zsé Ivánka, anélkül hogy erre bárki kérte volna, behátrál a lakásba. Kezét gyakorlottan löki a magasba. Bé Oszkár gyanítja, hogy a fiú azt hiszi, valami iskolaudvari ellenlábasa küldött rá bérgyilkost.

Sarka nem remeg. Sarka belöki a bejárati ajtót. Arcán morc virágárusvicsor.

A rózsák feje lekonyul, a földet nézi. Ezüstpor. A papírcsomagolást már csak a kalasnyikov csöve tartja egyenesben, amely szürkén bambul Zsé Ivánka köldökébe.

A filmekben, amiket Bé Oszkár és Ká Zoltán középiskolai magyartanár együtt néztek hét és fél hónapos kap-

csolatuk estéin, a fegyveresek ilyenkor monológokat mondanak arról, mi is jövetelük és hamarost bekövetkező golyószórásuk oka. Ízesen fogalmaz-zák meg a pokoli tervet, elárulják, hogyan tudták meg áldozatuk címét, hogyan szerezték meg barátnöje nevét, miféle szimbolikát sugall az ezüsttel megszórt csokréta.

Bé Oszkár nem érzi helyénvalónak a magyarázkodást.

Főképp, mert Zsé Ivánka, a közgazdaság-tudományi szakközépiskola rettegett gengsztervezére, ez a tizenhat éves Alkapóne ágyéktájékán sötét folt indul növekvésnek, és alig egy másodperccel később már a hozzá tartozó hajléktalanszag is betölti a dísztelen polgári lakást.

Fiatalkorú bűnözőnk jobb lábánál tócsa. Egy pillanatra ragyog föl. Aztán beissza a szőnyeg.

Bé Oszkárban perverz ötletek virágoznak ki.

– Összerondítottad a padlót – mondja. – Mit fog szólni az anyukád?

Zsé Ivánkát ebben a pillanatban olyannyira elfoglalják a tehetetlenség könnyei, hogy nem igazán törődik a szülői feddéssel.

– Nyald föl – mondja Bé Oszkár.

Hattonás szünetjel, amelyet a kalasnyikov agyának crescendója tör meg.

Zsé Ivánka tizenhat éves erőszaktevő lassan ereszkedik le a földre. Többször majdnem hatalmas fenekére huppan, térde hét és fél centis amplitúdóval remeg, valahogy azonban mégis sikerül előbb az egyik,

majd a másik térdkalácsát a földre helyeznie. Ökörfejét leszegi.

Bé Oszkár közelebb tolja a csokrot a fiú arcához, miközben lehajol és ellenőrzi, éri-e a közgazdasági szakközépiskola rémének nyelve önnön vizeletét.

Éri.

Zsé Ivánka mécsese pisifogyasztás közben török ripityomra. Összeukodva zokog, nyelve azonban még mindig mechanikusan smirglizi a szőnyeg foltját.

A papír megzizzen, ahogy Bé Oszkár megigazgatja a kalasnyikov csövét.

*

Tíz perccel később hősünk künn robot a szabad levegőn a Lugas virágüzlet rózsaszín motorbiciklijén, amelynek oldalára a rózsacsászár Kovács Karlító parancsára naiv tulipánt festettek. (Maglehet, rózsza akart lenni ez is, csak nem sikerült jól.) Miközben a pirosnál várakozik, az imént készült fotográfiát mobiljáról elküldi Ká Zoltán tanár úr telefonjára, bár tudja, hogy soha nem fog célba éri.

A fotográfián Zsé Ivánka szerepel, amint a kalasnyikov csövébe bámul. Húsos ajkai nyolc egész két centis kráterre nyílnak a döbbenet néma sikolyában.

Az arkifejezés meglehetősen emlékeztet arra, amit Ká Zoltán produkált, amikor Mikulás környékén megtalálták kihűlt holttestét. A testet baseballütők és vadiúj negyvennégyes Nike tornacipők nyomai járták át.

Samu János Vilmos

Sizuka álma

C. W. Stonekingnek

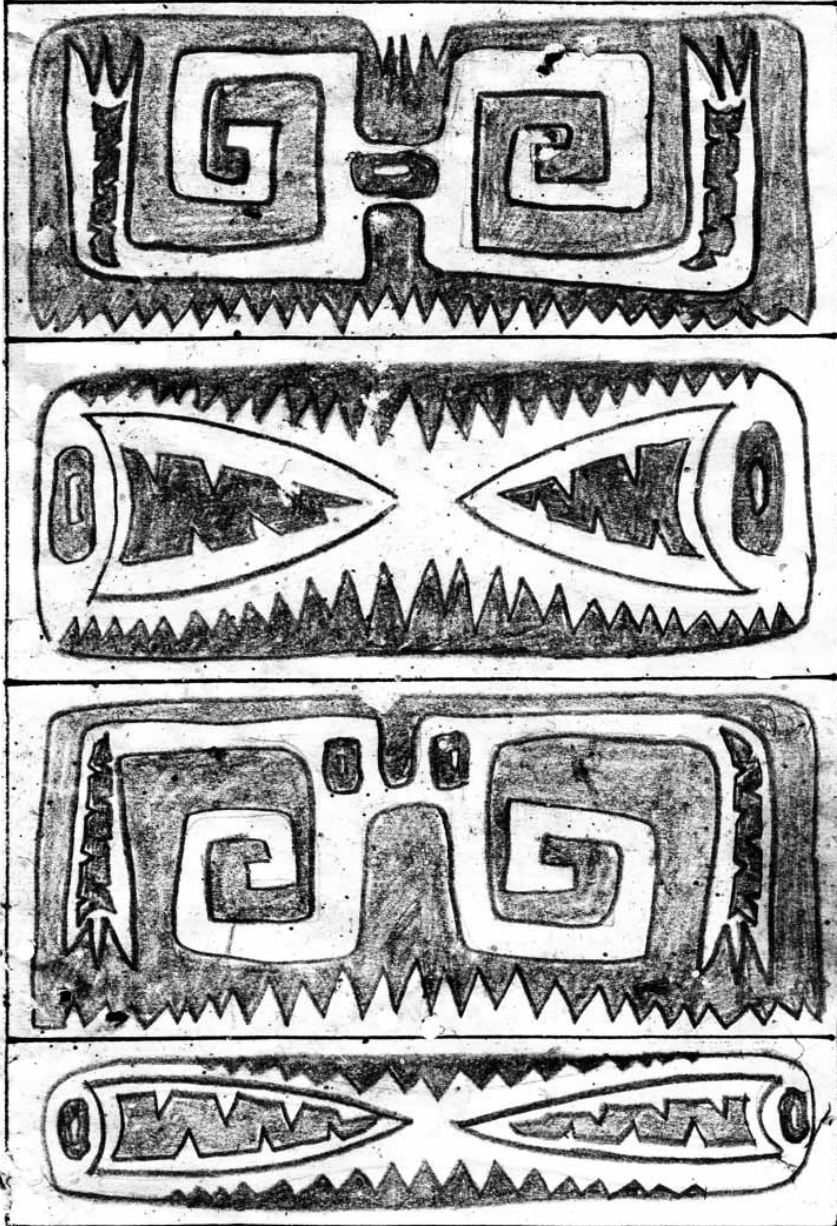
Az uradalmi szolgák közül többen is hallani vélték, de senki be nem vallotta, magának sem, hogy azon a mindenki számára különösen nehéz, villám szaggatta és földült éjszakán, párnába temetett arccal, monszuneső-könnyek közepette, pávahangon, nősténypárduc-acсарgással, szíve körül megfordulva és a kényelmes-kövér telihold csüngését ingamozgásba lendítve, de mégis olyannyira némán, hogy apró éjszakai állatok nedves-parányi orrának neszezése, a túl korán megvénült levelek hajszálereinek megpattanása is közvetlenül a hallóidegekbe futott, a valamiért hirtelen elhulló virágok szirmának földet érését is érezte a birodalom, a szarvasbögés legközepén, amikor cserjében loholó hatalmas és gőzölgő testekhez verődtek karnyi méretű, de azoknál sokkal súlyosabb, kivont állatfalloszok, a nyugodt álomhoz fehérbe öltöztetett Sizuka (selyemruhájának bal pántja a rakoncátlanul kikandikáló bimbócska hegyébe gabalyodott, és a lélegzet ritmusában érdessé-fájdalmassá keményedve fölpúpozta, fogékonyra tette az édes fájdalomra) egyre mélyebben sóhajtozott, és aztán fölsikoltott.

Gendajú ügyetlenül bánt varázslatával, nem mindig tudta, mikor ér célba, amit bűnösen kíván és értelmezhetetlen hangsorokat ismételve erjesztett szőlőlével félig megtöltött, forradásos medvekoponyája fölött kicsit sem tisztességes szándékkal, csillagfényben mormol, miközben egy szikaszarvas parázsból előkapart lapockacsontjának szilánkos repedéseit tapogatja szertartása előírásai szerint, úgyhogy a sikoly, amit hallott, nem nyugtatta meg, inkább elcsüggedt fölötte, nem értette, mit jelent.

Az üszökből még utoljára fölszálló pókfónalnyi füstcsíkocská, kissé elnyújtva és lassan foszladozva, éppen a kormos, selymesen homorú csont hasadásainak ívét rajzolta a szokatlanul sűrűn csillagozott éjszaka szikrázó egére, és magával emelte a szamuráj kiélezett sóvárgását, amely az öntudatlanul, pillanatra fölnyíló pillák alatt a gésa álmába lopózott. Sizuka szíve menekülve repdesett és száguldott, kibontakozó alabástromemlőjébe apró patkánypofából denevérfogak martak, karmos, egyszerre meleg és didergető bőrszárny ért kinyújtott hattyúnyakához, amelyet csakhamar elszorított a csiklójába és nyákosan megnyíló szeméremajkába vért pumpáló borzongás, lányos szerelemteste vacogni és hánykolódni kezdett.

Gendajú kétes ajándékként kapta a vajákos mondókát, halálország kényszerítő sorait, amelyek elborítják az imádott tudatát, összeszorítják szívét, libabőr sörtéivel pöttözik ki belső combja sápadt bőrének érzékeny, reszkető puhaságát, de ha nem lobbantják szerelemre, vágyakozásra a rajongott, szökellő prédaállat imigyen fölzaklatott, verejtékes testét, akkor elmúlásra biztatják, és abbamaradó lélegzetét súlyos földcsöndbe eresztik, ahonnet semmi nem emeli vissza többé.

A szamuráj árnyéktalan ladikról lógatja lábát, talpával érinti a finom víztükör hűvösségét csomókban függő csillagok alatt; ádámcsutkáján, mellkasán, csontkemény erekciója leghegyén borpiros, életfehér cseppek csillámlanak. Ujjbegyével víz alá nyúl, örvényt kavar, aztán hátraveti magát a kátrányos deszkán, és még egyszer, alig mozgó ajakkal, fölördítő békák lármájában elmondja a végzetes, egyedül vállalható sorokat.

Sándor Zoltán

Az idegen

Amikor Virrasztó Mária igazgatónő kinyitotta az iskola bejáratí ajtaját, az idegen férfi már ott ült az épület előtt magasodó fenyőfák közti padon. Az asszony egy oldalpillantást vetett rá, és az irodájába sietett. A férfi, mint-ha észre sem vette volna az elhaladó nőt, szemrebbenés nélkül nézett maga elé. Csontos, szögletes arcát a nap felé fordította. Szürke öltöny volt rajta, lábán fekete lakkcipő. A zakó felett dohánybarna ballonkabátot viselt, hasonló színű aktatáska feküdt mellette a pad támlájának döntve.

Íróasztalfiókjában matatva Virrasztó Mária nem tudta kivenni fejéből az imént látott idegent. Ki lehet, töprengett, a különféle iratok közt keresgélve. Végre! – lelkesedett fel, amikor megtalálta a keresett okmányt, gyorsan átfutotta, majd táskájába helyezte, és a függöny mögül kinézett az ablakon. Az idegen ugyanúgy ült ott, mint az imént, hátrafésült haja olajtól fénylett a kora őszi napfényben. Az asszony a tükör elé állt, megigazította magán szoknyáját és blézerét, majd ujját megnyalazva, korrigálta kissé a szeme alatt az arcfestéket.

Bezárta a bejáratí üvegajtót, és egy kicsit igazítva bodorított frizuráján, az iskolával szemközt elterülő templom felé indult. Az idegen előtt elhaladva, diszkrétén végigmérte. A férfi továbbra is mozdulatlanul ült és maga elé bámult. A nő hirtelen megtorpant, és hátrafordult.

– Elnézést! Segíthetek valamiben?

A férfi megrázta a fejét, és kabátja zsebéből egy doboz cigarettát vett elő. Mielőtt rágyújtott volna, megkí-

nálta az asszonyt, aki elutasította a kedves gesztust, mondván, hogy nem dohányzik.

– Akkor... ha nincs szüksége semmire sem... akkor nem zavarnám tovább. Viszontlátásra! – mondta Virrasztó Mária, és magas sarkú cipőjében áttipegett az út túlsó oldalán lévő templomba.

Az idegen férfi egy füstfelhőt fújt utána.

*

Borostáját vakargatva bakter Bandi már messziről észrevette a Bózsó gyereket. Kopottas öltözékében idegesen járkált a düledező épület előtt. Rozoga kerékpárja az állomás előtti gazban hevert.

– Adj! isten! Hát te meg mit keresel itt?

– Magát várom! Már több mint negyedórája – mutatott neheztelően a karórájára.

– Na és?! Nem hallottad, hogy megszüntették a falusi járatokat?! Alig megy itt el már valami, napi két személy- meg néhány teherszerelvény, Pityut áthelyezték, egyedül maradtam, nem fogok tán egész nap itt ücsörögni?!

– Jó, de...

– Különben meg semmi közöd hozzá!

– Most ez nem is fontos.

– Nem?! Akkor mi a fontos?

– Egy idegen van a faluban.

– Na és?! Mozgásszabadság van, vagy mi...

– Igen... de ez más.

– Mitől más?

– Nem tudom, az alak olyan ügy-nököféle. Öltöny van rajta, meg ballonkabát. A polgármester azt mondta, jöj-jek ide, és okvetlen tudakoljam meg, ki mindenki jött a hajnali járattal.

– Pocok szalasztott ide?!

– A polgármester tisztességes neve Polgár Pál, és...

– Hagyjál ezzel a süketeléssel. Miért fontos?

– Nem tudom.

– Na, szépen vagyunk.

– Virrasztó Mária iskolaigazgató asszony látta.

– Kit?!

– Hát... az idegent.

– Pocok nem is látta?!

– Nem, Mária asszony látta. Ő újságolta a polgármester úrnak, aki elküldött engem ide, és sietett Imre atyához, hogy megmondja a hírt, ha még Mária asszony nem mondta meg neki is, ezt azért nem tudom...

– No, mondd meg a barátaidnak, megnyugodhatnak, a hajnalival egyetlen idegen sem érkezett a faluba. Jött Szép Mara, nyilván az esti műszakból, ugye, aztán ezzel a járattal érkeztek haza Boban cigányai, egyik részegebb volt, mint a másik, valami szerb lakodalomban fújták egész éjjel. Strapás lehetett, mert alig vonszolták magukat, egyikük útközben behányt a tubába, Jócó csak leszálláskor vehette észre, szidta mindegyiküket, mint a bokrot. Azt mondta, ha megtudja, ki tette, kitekeri a nyakát. Rajtuk kívül jött még a román pár két szatyor ágyneművel. Még engem is noszogattak, hogy vegyek új párnahuzatot meg lepedőt. Minnek, kérdeztem tőlük, de nem értették, mit akarok mondani, csak nyomták a magukét, mint a megakadt gramfon, végül úgy kellett őket elzavarnom...

A Bózsó gyerek szó nélkül felpattant biciklijére, és a falu központja felé tekert.

– Talán köszönöm, vagy mi! – kiáltott utána a bakter. – Mafla félcédulás!

*

A temetőbejárat feletti felirat megkopott betűkkel hirdette a kereszténység legfőbb üzenetét. Az idegen egy futó pillantást vetett rá, és besétált az ezüstfenyőkkel és tuja-fákkel szegélyezett sírok közé. A keskeny betonjárda bandukolva a sírfeliratokat olvasta. Egy gazzal benőtt, jelöletlen sírnál megállt, élére állította aktatáskáját, ráült, ballonkabátja szétterült körülötte, és a névtől megkopott keresztet nézve rágyújtott egy cigarettára.

A vasútállomásról jövet a Bózsó gyerek éppen a temető mellett pedálozott. Szemébe ötlött a nem hétköznapi látvány, hirtelen lefékezett, és begördült a temetőbe. Csotrogányát az egyik fához döntve, félénken az idegen elé lépett.

– Szép jó napot kívánok, uram!

Az idegen bólintott, nagyot szívott a cigarettájából, és a csikket beletaposta a porhanyós hantba.

– Maga az idegen?

A férfi egy göröngyöt morzsolgatva válaszolt:

– Nem tudom. Magamnak nem vagyok az. Neked?

– Pontosan úgy néz ki.

– Hogy nézek ki?

– Ahogyan mondták.

– Kik mondták?

– Akik keresik.

– Kik keresnek?

– A polgármester, Polgár Pali bácsi, az iskola igazgatónője, a Virrasztó Mária néni, meg... meg azt hiszem, a plébános, az Imre atya is.

– Ők mindannyian?

– Igen – bólogatott a Bózsó gyerek.

– És tudod-e, miért keresnek?

– Nem mondták.

– És te mit gondolsz, miért keres-
hetnek?

– Nem tudom... talán... talán
azért, mert kíváncsiak.

– Te nem vagy kíváncsi?

– De igen!

– És ki vagy te?

– Én... én Bózsó Antika vagyok,
a Bózsó gyerek... így hívnak.

– Szóval kíváncsi vagy, ki va-
gyok én?

– Igen.

– Akkor miért nem kérdezed meg?

A Bózsó gyerek megvonta a vállát.

– Biztos félek.

– Mitől?

– Nem tudom. Lehet, a választól.

– Akkor nem tudod meg.

A fiú a karóráját babrálva nézett
maga elé.

– Ne haragudjon – szólalt meg egy
idő után –, mennem kell.

Az idegen búcsúzásaképpen intett,
és hátrasímitotta haját, a Bózsó gye-
rek pedig le nem véve róla a tekinte-
tét, ügyetlenül felszállt a kerékpárjára,
és a sírok közt kihajtott a temetőből.

*

Virrasztó Mária igazgatónő az is-
kolaépület előtt magasodó fenyőfák
közti padhoz vezette Imre atyát és
Polgár Pál polgármestert.

– Esküszöm, bő félórával ezelőtt
még itt ült! – mondta az asszony, és
idegességében lehuppant a padra.

– Kétségtelen, hogy így volt, mert
én is láttam a reggeli szentmise alatt,
hogy egy idegen beült az utolsó sor-
ba. Pontosan úgy festett, ahogyan
Marika leírta. Áldozás előtt hagyta el
a misét – magyarázta hátratett kézzel
a pad előtt járkálva a pap.

– Stimmel, mert én meg áldozás
után jöttem át a papírokért!

– Nem mehetett messzire – jegyez-
te meg a polgármester merengve.

– Mégis, ki a csoda lehet, aki va-
sárnap idelátogat?! – tépelődött Vir-
rasztó Mária.

– Szinte bárki – válaszolta Polgár
Pál. – Például egy helybeli hozzátar-
tozója, aki hazautazott meglátogatni
a rokonságát. Mondjuk Terhes Ica fia.

– Dezső?! Ugyan már! Ő Ausztrá-
liában él, nem ugrálnak onnan csak
úgy haza az emberek.

– Néha azért csak hazajönnek, Vá-
ci Tibiék is már kétszer jártak itthon az
utóbbi tíz év alatt... De lehet az öreg
Steigerwald fia is, korban megfelelne,
ő meg itt él Svájcban.

– De miért ne lehetne egy átutazó,
vagy csak egy véletlenül a faluba keve-
redett vándor? – vetette fel a kérdést
Imre atya.

A láthatáron feltűnt a Bózsó gye-
rek, iszonytatóan tekert.

– Erre gyere! – intett feléje a pol-
gármester.

– Nem vonattal érkezett az idegen
– magyarázta nagy hévvel a Bózsó gye-
rek, miközben biciklijét az egyik fához
támasztotta. – Bakter Bandi azt mond-
ja, hogy csak a románok, a cigányok
és a... a Mara jött a hajnali járáttal.

– Naná, hogy nem vonattal jár az
ilyen – jegyezte meg Virrasztó Mária.

– Ez most nem annyira fontos,
azt kell kideríteni, merre mehetett –
mondta a polgármester.

– Az idegen?

– Igen, Antika.

– Én láttam!

– Tényleg?!

– Beszéltem is vele.

– Hol van?

– A temetőben.

– Mit csinál?

– Ül és nézi az eget.

– Miről beszéltek?

– Megkérdezte, ki vagyok.

– És te?!

– Megmondtam.

– Nem az! Te megkérdezted-e, hogy ő kicsoda?

– Nem.

– Miért nem?!

– Nem tudom.

A polgármester jól szemügyre vette a fiút, viseltes nadrágját, foszlott, a könyökénél lyukas ingét, kopott cipőjét, és legyintett.

– Gyertek, kimegyünk a temetőbe. Gyere te is, Antika!

– De a biciklim...

– Hagyd itt, ugyan ki bántaná ezt a tragacsot?!

Mind a négyen beültek a polgármester kocsijába.

– Lehet, hogy egy olyan elszármazottról van szó, akinek már nincs élő hozzátartozója, de honvágyat érzett szülőfaluja iránt, és eljött fordulni egyet – szólalt meg Imre atya az autó hátsó ülésén.

– Lehet – mondta a mellette ülő igazgató –, mint ahogyan az is lehet, hogy egy felügyelő, aki a kollégiumépítési projektumtervezetünk után szaglászik, szétnéz, mennyire reálisak azok az adatok, amelyeket a pályázatban feltüntettünk. Vagy egy nyomozó, aki az önrész ügyében nyomoz, és...

– Ne a gyerek előtt – szólt hátra Polgár Pál.

– Nem ért ez úgyse semmit – legyintett Virrasztó Mária.

– Annyit azért felfog, hogy miről beszélünk – mondta Imre atya.

– Rendben, értitek a lényegét.

– Igen, igazad van, bárki lehet.

Amint az autó megállt a temető előtt, a Bózsó gyerek odaszaladt, ahol az imént az idegennel társalgott. Annak azonban mostanra hűlt helye volt.

– Eltűnt! – kiabálta a többieknek.

– Micsoda?!

– Az idegen eltűnt, Pali bácsi, pedig húsz perccel ezelőtt még itt volt – magyarázta kétségbeesetten.

– Jól van, elhiszem, üljünk vissza a kocsiba és keressük meg, nem mehetett messzire.

Mindnyájan visszaültek az autóba, Polgár Pál pedig beindította a járművet. Tízpercnyi kocsikázás után a polgármester az egyik kis utca előtti leágazásnál elhaladva hirtelen lefékezett.

– Láttátok?!

– Mit?

– Én semmit sem láttam.

– Egy ballonkabátos férfi, aktatáskával a kezében az utca végén.

– Ó lesz az! Siessen utána!

Polgár Pál hátratolatott, majd befordult a kis utcába, és az imént látott idegen nyomába eredt.

*

A szokásos vasárnap délutáni zsi-vajtól volt hangos az ivó. A biliárdgolyók koccanása az utcára is kihallatszott, a kaláberezők kontra és rekontra felkiáltások kíséretében úgy csapkodták lapjaikat a billegős asztalhoz, mintha az életük múlna rajta, egyesek körbeállták őket és hangosan biztatták a játékosokat, mások a sön-tésnek dőlve csendben fogyasztották ebéd utáni fröccsüket. A rádióban a *Sport, zene, derű* ment a friss focihírekkel és régi slágerekkel.

– Láta valaki Pocokékat? – kérdezte egyszer csak valaki a kártyázók közül. – Palit, Marit meg a plébánost.

– Mi van velük?

– Azt hallottam, fél délután le-fel kocsikáznak a faluban.

– Így igaz! Én láttam őket!

– Én is!

– Mi ütött beléjük?

– A fene se tudja!

– Állítólag valami idegen jövevényt keresnek. Legalábbis ezt mondja Bandi. Pocok délelőtt ugrasztotta hozzá a hülyegyereket, tudakolja meg, ki mindenki jött a hajnalival.

– Tényleg, a Bózsó gyerek is ve-
lünk van!

– Kivan a csapat, mit mondjak!

Többen kuncogni kezdtek.

– De ki ez az idegen, hogy egész
nap kajtatnak utána?

– Jó kérdés!

– Ti láttatok valaki ismeretlent?

– Nekem néha már az asszony is
idegen. Tegnap vacsorakor valahogy
elbámézkodtam rajta, és egy kicsit
meg is ijedtem, annyira... annyira szo-
katlannak tűnt az arca, mintha először
látnám, pedig, ugye, ha jól számolom,
már harmincnyolc éve nézem reggel,
délben, este...

Valamennyien elnevelték magukat.

– Biztos keresik a flúgos kölyök
házi szellemét!

Néhányukból kitört a kacagás, de a
többség értetlenül nézett a hangadóra.

– Hogy mi?!?

– Hát... tegnap, vagy még tegnap-
előtt... igen, tegnapelőtt itt mesélte
a Bózsó gyerek, hogy szellem van a
házában. Amint lefekszik esténként,
úgy érzi, hogy valaki rátelepedett a
mellkasára, alig kap levegőt, és bár-
hogyan is forgolódik, nem tudja levet-
ni magáról a terhet...

– Ha meg nagy nehezen elalszik,
akkor rémálmai vannak. Mit is mesélt...
mit álmodott? Úszott a víz alatt, nagyo-
kat csapkodva a karjaival, amikor egy-
szer csak tudatosult benne, hogy hiá-
ba, mert a víz az égig ér, és felébredt.

– Több pálinkát kéne innia a gye-
reknek!

Mindannyian felröhögtek.

Mintha mi sem történt volna, foly-
tatódott a kártyaparti, kocogtak a bi-

liárdgolyók, újratöltődtek a fröccsös
poharak, szólt a rádió, egyik-másik
gól hallatán valaki örömeiben felkiál-
tott, más pedig csak szaftosat károm-
kodott, hogy aztán közösen dúdolják
a *Romantikát*, úgy tűnt, semmi sem
zavarhatja meg a vasárnap délután
állandó menetét, amikor a kocsmába
berontott bakter Bandi.

– Hallottátok?!

A legtöbb tekintet rászzegeződött.

– Mit?

– Pocokék belefordultak a csator-
nába. Pocok, Imre atya, diri Mari meg
a Bózsó gyerek.

Hirtelen elnémult minden, a koc-
máros még a rádiót is kikapcsolta.

– Hol a csatornába?!

– A bakterház mögött, a bejáratnál.

– És mi történt velük?

– Kampec – mondta a bakter, jel-
legzetes kézmozdulattal adva nyoma-
tékot kijelentésének.

– Mindnyájan?

– A kölyköt válságos állapotban el-
szállították a kórházba, nem sok esélyt
adtak neki. A többiek a helyszínen...

A kártyalapok az asztalon hever-
tek, a biliárdgolyók mozdulatlanul áll-
tak a zöld posztón, senki sem tudta,
hogy kedvenc csapatának sikerült-e
az utolsó percekben fordítania, illetve
megtartania a vezetést, a csend né-
hány percre mindenestül befészkelte
magát az ivó falai közé. Bakter Bandi
a söntéshez lépett, intett a kocsmá-
rosnak, hogy töltsön neki egy kupicá-
val. Az ital felét a padlóra lötytyintette,
a többit pedig felhajtotta.

– Akkor... mentem. Nemsokára ér-
kezik az esti járat.

Mortitia Schaegbecourt

Az utolsó bűnevő halála

– szinopszis-novella –

Richard Munlow 1906-ban halt meg az angliai Shropshire megyében. Ő volt az utolsó bűnevő. Az elhunyt teste fölötti rituális étkezései során magába fogadott bűnöket és emberi gyarlóságokat a későbbiekben már nem vállalta magára senki. Mint ahogy őt életében se szánták, inkább félték tőle, hátha egyszer visszaböfögi, kiöklendezi magából a halottaktól magába szívott rettenetes titkokat. A bűnevő halálát követően minden jobblétre szenderültnek egyedül kellett magával cipelnie viselt dolgainak leltárát, bárhova is került elhunytá után, nem akadt közbenjáró, aki átvállalta volna mindazt, ami rossz fényt vethetett az elhantoltra a túlvilágon. Így Munlow kebeléből már nem szállhatott másra, világok közti közvetítőre az évszázadok, talán évezredek során bekebelezett bűnök terhe.

Írás ugyan nem szól róla, de a Wren domb alatti emlékezet a cornovii kelta törzs mítoszaiból arra a következtetésre jutott, hogy a bűnevő már az ő idejük előtt is ott lézengett a vidéken, állítólag már Ptolemaiosz is említette különös fölbukkanását a második században. Amikor a rómaiak elhagyták Britanniát, nem vitték magukkal ezt a különleges teremtményt, amennyiben valóban különleges lehetett bármilyen tekintetben is, nem pedig egyszerű kókler dinasztia terjesztette magáról a különleges adottság hírért, bár az sem biztos, hogy teremtmény, vagyis isteni alkotás lehetett. A hódításaik során shropshire-i birtokokhoz jutott normannok nem mutattak különösebb érdeklődést iránta. Ahogy létezéséről, úgy küldetéséről se tudtak bizonyára sokat. Vagy eleget.

A bűnevőt akkoriban még bizonyára nem Richard Munlow néven ismerhették. Inkább hallgatható Ágrólszakadt Remete, Szerencsétlen Manó, vagy esetleg Lidércfaló nevek, de nem jelentkezett egyébre, mint a temető fakolompjára, később a kápolna lélekharangjára. Ezt gondolta a mindenkori gyásznép, de nem egészen így történt.

A bűnevő előre tudta, merre lesz rá szükség, figyelemmel tartotta a bocsanatos, az égbekiáltó és a halálos bűnökben vétkesek, a lelküket még megmenthetőként megélők garmadáját. És egyszerűen ott termett, ahol szükségét látták.

Történt pedig, hogy 1706 tavaszán a legkisebb fiúgyermeket, Dormitot hétéves korában munkára fogta a családja, idősebb testvérei is a familia birkáival és az örvendetesen megszaporodott bárányállománnyal foglalkoztak, neki még a munka könnyebb fele jutott. Ült a vesszőkunyhó előtt, legeltette az olykor elkóborló nyáját, vízről nem kellett gondoskodnia számukra, három, a Severn folyót tápláló patak vize futott le a domboldalon, ihatta minden birka, miként gazdáik is ebből a háromágú forrásból nyerték ivóvizüket.

Azt viszont Dormitnak és egy évvel idősebb bátyjának, Noahnak, miként korábban az idősebbeknek is, meghagyta a familia feje, hogy ha a legelőn ve-

szélyt észlelnek, kolompoljanak éktelenül a lármafán, majd iszkoljanak haza, a nyáját, csordát, bármit őriznek, hagyják hátra, máskor is élt a család makkon, mint a barmok, de az élő munkáskezet meg kell őrizni, tehát kölykök, ha baj van, sipirc haza! Skót szarvasagaraik majd rendet tesznek a támadó latrok és ragadozók közt.

Noah és Dormit zabkását reggelizett, miként az év minden napján egyébként, majd kiterelték a nyáját a még szinte kopár, de már foltokban sarjadó legelőre. Ma is vittek magukkal a vászontarisznyájukban kissé már szikkadt zablepényt meg hideg haggis-szeleteket. Ez utóbbit Ethan nagybátyjuk készítette folyamatosan, a leölt birkák belsősegeit fölaprította, elkeverte a zabliszttal, faggyúval, fűszerekkel, majd juhbélbe vagy birkabendőbe töltötte, és megfőzte. Szívesen ették a családi asztalnál, de a legelőn is tartalmas uzsonnának bizonyult. Ennek ellenére a fiúk repesve gondoltak a marhaszeletre, ami kivételes ünnepek alkalmával került terítékre. Zsebükben viszont mindig akadt szikkadt birkasajt, hiszen az ember fia bármely pillanatban megéhezhet.

Először a kutyák, nem a testes agarak, hanem az apró terrierek fogtak neszt, fülüket, hegyezték, ültükben mellső lábukra támaszkodva magasba emelték fejüket és prüszkölve szaglászta bele az áprilisi levegőbe. Majd a juhok is iramodni kezdtek, maguk közé kerítve terelgették a barikat, az erdőtől szegélyezett juhlegelőről vissza a falu irányába, az ebek ösztönösen a birkákat igyekeztek csoportban marasztalni, a fenyegető jelzésről, közeledésről, hangról, szagról mintha megfélemedtek volna. A fiúk viszont a nyáj hömpölygése fölötti porfelhőn túl mintha egy lopakodó alakot láttak volna, kalapja mélyen a szemébe húzva, és a szokástól eltérően nem skót szoknyát viselt, hanem pantallót és csizmát. A temető felől jött, vagy éppen oda tartott, meg nem mondhatták. Kongatták veszettül a lármafát, mire a férfiak kirontottak a faluból, ásóval, villával a kezükben, nem tudván, ki ellen kell éppen védelmezni a települést. Cunningham, a falu bírója lóra kapott, és így vezette a felvigyázó sereget, de hiába volt ösztövé, a mén kígyófészekbe lépve megkerült, nyergéből levetette lovasát, aki az ártatlannak tetsző kaland során nyakát szegte.

Nagy csapás érte a falut, hasonlóképpen az őt nyergéből levető lovat, amelyet Craig szerzetes ütött agyon buzogányával, gondolván, bizonyára megmarta valamelyik vipera. A csődületre megjelent a halászatból hazafelé tartó félkegyelmű McIntyre, az ő kordéjára terítették ki Cunningham élettelen testét, hogy otthonába fuvarozzák.

A rossz hír gyorsabb a madár röpténél. Mire a rögtönzött gyászmenet megérkezett a falu bírójának házához, a család már gyászba öltözött, az épület egyetlen földszinti szobájában az ebédlőasztalt már letakarították, arra terítették ki az elhunytat. A ravatal fejénél pedig már ott gubbasztott a kalapos, pantallóban járó idegen. Dormit és Noah a szobába lépve azon döbbsent meg, hogy senki se csodálkozik az idegen jelenlétén, noha alig kis idővel ezelőtt az állatok, és ők maguk is, rémülten menekültek előle. Ezzel szemben szinte kegyes fogadtatásban részesült a jöttment. Nem szólt ugyan hozzá senki, ám a levegőben érezhető volt az iránta való tisztelet és megbecsülés.

Az elhalálozott özvegye egy szelet zabkenyeret tett az elhunyt mellére, követvén az ősi meggyőződést, hogy a halott lelke a szíven át távozik, és a fölé helyezett kenyérszelet fölfogja a porhüvelyből a lélekkel együtt elpárolgó

bűnöket is. Az idegen, a bűnevő – mert végül kiderült, miért járt a gyászoló közösségben –, néhány perc múltán méltóságteljesen elmajszolta a kenyeret, az özvegy egy agyagtálba töltött neki árpasört, amit ugyancsak lassan elkortyolt, és indulása előtt zsebre vágta a ravatal sarkára kikészített hat pennyt. A temetőben újra föltűnt, rövid beszédet mondott a sírnál, cáfolván, hogy gonosz szellemek pajtása lenne, majd elindult az erdő irányába. Az akolba terelt birkák közt bóklászó kutyák immár méla bambasággal kísérték ki tekintetükkel a faluból távozó idegent.

Ettől fogva nyoma veszett az utolsó bűnevőnek. Testileg csupán, mert tovább élt a pletykákban.

A mendemonda szerint egyszer még fölbukkant 1906-ban is, Shropshire megyében, ahol a jószágot még ugyanúgy tartották, mint évszázadokkal korábban, a gyermekek birkapásztorkodásuk idején csiborokra vadásztak a helyi vízgyűjtőben. A hétéves Caleb, a két évvel fiatalabb Callum a mindössze hároméves Arrant arra oktatták, hogy miként lehet játékszer gyanánt úszóalkalmatosságot tákolni egy, a konyhából magukkal vitt vágódeszka és fakanál segítségével, amikor a legfiatalabb srác belecsúszott a gyászosan sötét színű víztározóba. Arran csápolta karjaival, mint a sorsára hagyott vágódeszkára erősített fakanál a fiú verte hullámokon, de a deszka kitartóbb volt Arrannál. Callum ugyan utánvetette magát öccsének, ám Caleb már látta, öccse számára nincs menekvés. Apjuk, Alasdair, számukra hanggal elérhetetlen távolságban a kosokat körmölte, anyjuk, Evanna a haggis előkészítésével volt elfoglalva.

Caleb lármafa híján a nyájat vezető szamárhoz iramodott, rázta annak kolompját, amire segítség helyett szempillantás alatt fölbukkant Richard Munlow, vagy bárki, aki az Ágrólszakadt Remete, Szerencsétlen Manó, vagy esetleg Lidércfaló nevekre hallgathatott. Hagyta, hogy a legidősebb fiú elvezesse a baleset színhelyére. Amikor látta, hogy a két fiúgyermek már menthetetlen, homlokon csókolta Calebet, átölelte, és kalapját levetve, zsebébe kavicsokat tömve, a fiút magához szorítva beugrott a feketén csillámló vízbe. Az utolsó bűnevő a büntelen gyermekek halála miatt éhen veszett. Azóta se tudjuk, kinek a bűnét vitte jelöletlen sírjába az utolsó bűnevő, és milyen terhekkel pusztult bele a végtelenség határtalanságába.

Azaz, tudjuk. Gyilkolt, hogy megkímélje a legidősebb fiút öccsei elvesztésének terhétől, gyászatól. Saját bűnét pedig nem ehette meg.

Sinkovits Péter

Amint Li Taj-po éppen mondana valamit Tóth bácsinak

Hatezer esztendő's koponyára ügyesen felrakott bőr, a fejtetón szétbomló hajfonatok, kétoldalt gödröcskéket mintáz a mosolyra húzódó száj, a szemekből sugárzó vidám energia aláömlik a zömök arcon. Talán éppen a barlangból sietett elő akkor, tizenkilenc évesen (hívhatták mondjuk Zuklának), körül táncolta a tüzet, majd maga is lobogó árnyékként rohant a közeli patak felé. Annak partközeli kisimult vizében pillantotta meg önmagát, de ha egy kicsit oldalra is tekint, megláthatta volna Constanze Niessst, a szemüvege mögül hunyorgó frankfurti igazságügyi orvosszakértőt, aki szintén merően figyelt, minden apró részletet rögzítve, hogy majdan megmintázhassa ezt a kőkorszaki lányt, újraalkotva arcszöveit, vonásait, megszólítva a természet formáló erejét is. Valójában persze megtörténhet, hogy ez a patak másutt található, a Naprendszer ikertestvéreként egy távoli galaxis valamely bolygóján, a hatalmas teleszkóppal befogott Cet csillagképben.

Am Constanze Niess aligha tudhatta volna kikövetkeztetni a könnyzacskó és a kis ráncok pontos elhelyezkedését, vagy a szem és a haj színének árnyalatait, s ez a víztükörből sem volt kiolvasható. De látta a boldogságot, ezt a számára ismeretlen és megfogalmazhatatlan érzést, amelyet kirekesztettek a bonctermekek fémeszközei meg a bírósági padsorok, az örökké körülötte sereglő, ilyenolyan kérdésekkel zaklató tanítványok kórusai; csak a római olimpián tapasztalt valami hasonlót, amikor a gyermekbénulást legyőző Wilma Rudolph, a „fekete gazella” légies futással száz méteren mindenkit maga mögött hagyva – világrekordot döntve – átszakította a célszalagot. Majd még két aranyérem (200 méteren meg a 4×400 méteres váltó tagjaként). A következő képeken: szülővárosa külön népnünnepélyt szervez hazatérése alkalmából, John F. Kennedy pedig vendégül látja őt a Fehér Házban. Wilma mindenki által ismert derűs arca ott vibrált tehát szintén a patak sodrását felfogó állóvíz alig mozduló selymében. Zukla ekkor egy suhanó árnyat érzékelt még a patak felett, csinos, habkönnyű, fehér ruhácskájában a műkorcsolyázó Peggy Fleming körözött légies eleganciával. Mosolygott ő is. Mint Tóth bácsi.

Azon a késői nyári délutánon a földjükéről visszatérőben Tóth bácsi már majdnem a házukhoz ért, biciklijével balra fordult volna, mint mindig, a nagykapu felé, természetesen jelzés nélkül. Felesége szokásosan az ablaknál állva várta az urát, leste, kezdheti-e melegíteni a vacsorát. A közelben borozgatott Li Taj-po, a rejtélyes égi költő, ismét azon mélázva, ha a világon mindennek a sorsa a pusztulás, miért kell tökéletessé válnunk – s felfigyelt az ellenkező irányból széleseben közeledő autóra. Poétánk amúgy ezúttal is együtt akart iszogatni az éppen megjelenő Holddal, aranyfonatú verset írni az elvagyodás,

sóvárgás és varázslat belső kódjáról, lenyomatairól, „Csakhogy a vén Hold nem bír vélem inni, / az árnyam is csetlett-botlott setéten” – ennyit jegyzetelt mindössze. Miként századokkal korábban szintén, szegény Li Taj-po akkor is a vízben tükröződő Holdat akarta egy csónakból megölelni, de – egy kicsikét részegen, alábukva – odaveszett. Most tehát észrevette az érkező járművet, figyelmeztetni próbálta Tóth bácsit, de alig forgó nyelvével csak eddig jutott: Tóth bácsi!, Tóth bácsi!...

Éles fékcsikorgás, Tóth bácsi már röpült, majd elterült mozdulatlanul, kalapja még perdült néhányat, majd megállapodott, a kerékpár is elheveredett, az egyik kereke még forgott egy darabig.

Ekkora csönd még nem volt az utcánkban. Tóth néni továbbra is az ablaknál állt, által-szomszédként a csipkekészítő Veronka néni súlyos elefántlábaival nehézkesen felemelkedve a varrógép mellől sikoltani próbált, de nem jött ki hang belőle. Aztán hirtelen férfiak tűntek elő, odarohantak Tóth bácsihoz, valaki beadta a kalapját, érkeztek vijjogva-sivítva a mentők is, de már nem volt mit tenni. Tóth bácsit először láttuk kalap nélkül, néhol még fekete, de inkább már ezüstösen csillogó haja izzadt cafatsávokban tapadt szorosan a fejbőrhöz. Vékony érben vér szivárgott.

A patak vizében Zukla mellett ott látjuk most Tóth bácsit is. Kalapban. Mosolyog. Tóth néni is. Wilma Rudolph szökdécsel a közeli tisztáson, majd elismerően bólint Peggy Fleming piruettjétől megigézve. Aztán a patakhoz sietnek ők is.

„Nincs legrövidebb út. Nincs egyetlen út.” Li Taj-po jegyzetelt, s újabb pohár bort töltött magának. „Étel, ital, ház, kert, asszony, barátság, költészet, bölcselet” – sorolta mindazt, ami egykoron fontos volt az életében. „Tóth bácsi, én szólni akartam” – motyogta még, ám gyorsan rájött, ezek csak szavak, céltalanok a veszendő időben, az ember legfeljebb arra ügyel, hogy a szavak hínárja vissza ne húzza a megtalált gondolatot a víz alá. „Meg se moccansz, s célodnál vagy, / Szád se nyílt, s a szó elhangzott” – róttá még a sorokat, s valamiféle szelíd elégedettséget érzett. Újabb palackot bontva még felírta: „A helyes tudás sohasem hallatja hangját. Néma és hűvös, mint a csillag.” Majd tántorgó léptekkel ő is a patak felé vette az irányt.

Vidám arcok a víztükörben: Tóth bácsi és a felesége, Wilma és Peggy, odaért ismét Zukla is, aki időközben újraélesztette a tüzet, egészen oldalt pedig a szemüvegét törölgető Constanze Niess, a hunyorgó frankfurti orvosszakértő. Káprázat és illúzió, vélte Li Taj-po, ám az ő arcát hiába keresnénk a patak vetítővásznán: a spirituális felébredés újabb lépcsőit átlépve költőnknek a kilencedik felismerés szakaszában sikerült immár láthatatlanná válnia. Csak a fűzfák lombjai suttozták még elkészült utolsó verssorait: „Az aratási Hold tündér sütésén / megyünk haza, / két régi cimpora: az Árnyam és Én.”

Szögi Csaba

A kismadarak felfedik kilétüket

(Részlet a *Kismadár a csontketrecben* című,
kiadás előtt álló regényből)

Furcsa módon nőnemű a szeretetem: először befogadó. És csak azután kiáradó. Talán ez nehezíti meg a párkapcsolatomat a női nemmel? A szeretetünk analóg és nem homológ?

Több biszexuális nőm is volt. Elképesztőek az ágyban. És remek beszélgetőpartnerek is. Olykor úgy éreztem, mintha a barátnőjük volnék. Vitatkozás közben szájunk már-már összetapadt, mint két boldog osztriga. Szakadt rólam a kondenzvíz, miközben a mondataikban lubickoltam önfeledten, jólesett, jobban, mint egy kiadós kúrás, szeretek agyban élvezni. Főképp egy időben. Termékeny szikrákat vetettünk egymás búbjára, hátha valamelyik kicsírázik a horizonton.

Horizont. Egy országúti mulató neve a szomszédos falu határában, azóta bezárták, majd újra megnyitották, végül disznófürdetővé alakították, de akkoriban még igen élénk szórakozóhely volt, amikor a srácok meghívtak, és én majdnem beleszerettem az egyik volt diáklányomba. Hosszabb sztori az a „csaknem lamúr”, és még nem is tartunk ott, viszont ez az est maga vicces volt, különösen pedig a másnap hajnal, amikor én békésen álomra hajtottam a fejem egy tanyán, szintén egy volt diákomnál, aztán úgy egy órára rá szóltak, hogy indulás van, megy mindenki a határba – ÉLJEN A HORIZONT! Háromszoros hurrá!, fel is út, le is út, se reggeli, se búcsúölelés. Cirka húsz kilométer állt előttem, kora reggel máris pokoli hő sugárzott az aszfalt, gondoltam, ezt álmomban legyalogolom egy szuszra, nosza, induljunk is el, meg se próbáltam stoppolni, mereven magam elé révedtem, és nekivágtam. Úgy három perc múlva felvett egy csávó a Yugójába, pedig még csak feléje se pillantottam, amikor közeledett.

Amikor körülbelül negyedóra múlva már be is fordultam a keresett utcába, megtaláltam a házat is egyből, félig-meddig lapulva végigkocogtam a fészerek takarásában, majd beléptem a hatalmas tölgyfa ajtón, elfojtott nyöszörgést hallottam a szénapadlásból kialakított manzárszoba felől. Erpedző barátom osont oda hozzám hirtelen, és némán mutatta, merre tovább. A régi, masszív íróasztal tükörfényes lapján valaki labirintust húzott ki valami sárgásfehér porból, két törpevaránusz versengett benne éppen, melyikük éri el előbb a labirintus céljában feltrancsírozva elhelyezett vérszopó vámpírhörccsögöt. A két őshüllő csőrét csattogtatva rontott egymásra az egyik fordulóban, ahol összeütköztek véletlenül, közben az egyik széken Varganja Daturányi Izidor ujjongva kísérte figyelemmel a jelenetet. – Amelyik először rúgja ki a falat, nagyon megkeserüli! – visította, azzal egy infúziócső segítségével méternyi csíkot szippantott fel a porból a péniszén keresztül, átrajzolva így a labirintus szerkezetét. Morgó Mjöltnir méretes öklével irtózatossá csapott az asztallapra, beledöngött a ház, odafent a nyöszörgés egy pillanatra megszűnt, mi pedig hirtelen mindannyian helyet foglaltunk az asztal körül.

Minden székhez kétoldalt egy-egy tartály csatlakozott, bennük egy-egy cső, egyiket a szádhoz, a másikat a péniszedhez csatolod (nem összekeverni!). Az előbbiben sör van, az utóbbiba csorog a vizelet. Előtted van a dohánytartó és a billentyűzet. Gombnyomásra jön étel, ital, kábítószer. Nő, férfi. Az asztal mértani közepén helyezkedik el egy gigászi nargilé, benne *soha* nem alszik ki az indiai vadkender parazsa. Innen minden ülőhely felé indul egy-egy átlátszó cső az asztal üveglapja alatt húzódó vajatokban, követni lehet a füst alapján, kik mikor slukkolnak éppen. Mire becsatoltam magamat, Varganja Daturányi Izidor már a küzdelemben alulmaradt varánusz csontjait ropogtatta; a másik megkapta a hörcsőghullát grátisz, minden további keresgélés nélkül. Elégedetten böfögtek mindketten. Amikor a táplálkozást követően majd vad bagzásban egymásra vetik magukat, arra már nem lettem volna túl kíváncsi, de addigra már úgyis más fogja lekötni a figyelmemet.

Néhány korty és slukk, valamint az első kórisbogár-injekció után azonnal kicsatoltam magam, és a létra felé igyekeztem, amelyen a manzárdot lehetett megközelíteni. Ekkor zokogott fel a mennyezet közelében kifüggesztett csontkorsóban a legfiatalabb kismadár. Lila tarjagos ormányát előgurítva a nyíláson vadul szimatolt felém, patái szaporán kopogtak a csontkorsó falán. A perembe görcsösen kapaszkodó csempe karmai fölött hirtelen megjelent egy opálosan hunyorgó, kancsal szempár. Ahogy tekintetemet erősen rászegeztem, sárgás-fehér, lebegő pára jelent meg a korsó fölött. Addigra már a létra legfelső fokát is megmásztam, jutalmam pedig egy bombasztikus rúgás lett, bele a pofám közepébe. A szalmazsákokból kirakott derékaljon Édes Anna éppen Mirjam tűszúrásoktól szederjes és hatalmasra duzzadt csiklóját harapdálta, miközben két kézzel egy franciakulcsot tolt fel magának hátulról. Mirjam az imént a fájó élvezettől kirúgott, így találva el véletlenül jobb sorsra érdemes ábrázatomat. – Íme az incubuskulcs a problémáitok megoldásához! – nyerítettem bő nyálat fröcskölve hímtagomra, amit máris Mirjam tátongó torkának szegeztem.

Ekkor kezdett el vakogni az ablak magasságában fellógatott csontketrecben a középső kismadár. Aprócska farkát még jobban behúzta, rém hosszú fülei most a tüskés hátához lapultak, méretes és borotvaéles, göcsörtös ajkakon előtüremkedő két metszőfogát a csontketrec rácsain húzgálta fel-le fülsértő zajt keltve, míg húsz tűhegyes karmát önmagába mélyesztette riadtan. Ahogy feléje néztem, bőrgallérja és dús sörénye egyszerre kezdett az ég felé meredni. Édes Anna ekkorra már felülről becézte Mirjamot, míg Larsen kapitány az alsó fertályon időzött cirógatón, egy időben Édes Anna felkínálkozó hátsó felére tapadt sóvár csókban, kárhozatban. A fjordok felett siklott derékaljuk, kacagó gyilkos bálnák a tenger apró hullámaiból fel-felszökkenve kísérték szelíd hármas nászukat.

Ekkor kezdett el brekegni a padlószint közelében elhelyezett bőrbatyuban a harmadik, legöregebb kismadár. Csökkent csontszárnyait csattogtatta, felkúszott a bőrbatyu szájába, és ott vonaglott sebesen. Villás, fekete nyelvvel körbeszimatolt ő is, mint ormányával a kisöccse, rubinpiros fél szemét Mirjam pihés végbélrózsácskájára szegezte, miközben a másikkal, a feketével végig Larsen kapitányt bővölte. Apró szarvacskáin zölden csillant meg a hűvös csillagfény.

Horizont. Ahol lelkem lelkeddel összeég. Vigyük el oda a porhüvelyt is, kedves, vigyük a gondolatot is. Szél dagasztja vitorlánk, hajónk soha meg nem áll.